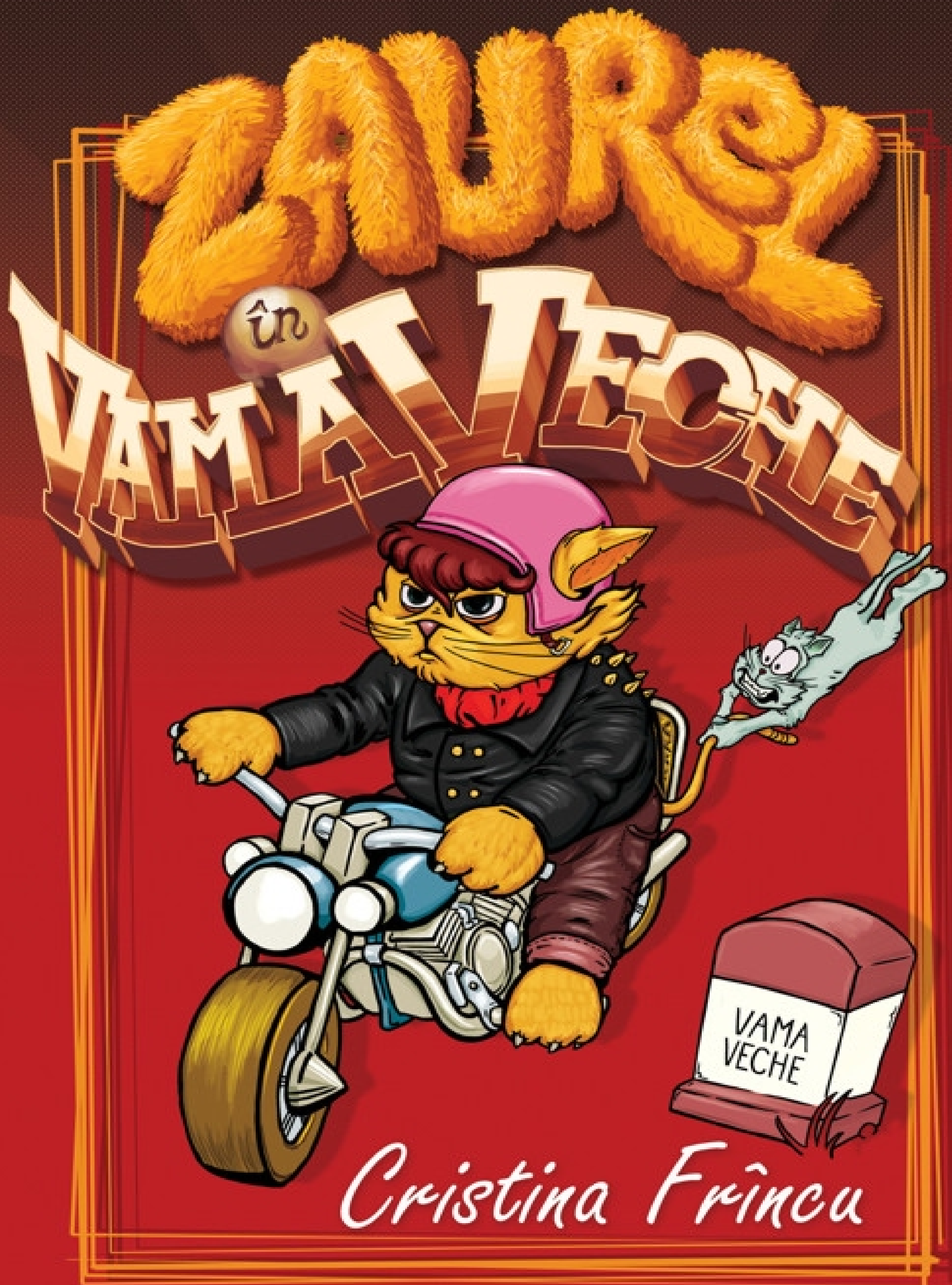

Zaurel
în
Vama Veche
VAMA
VECHE
Cristina Frîncu

Cristina Frîncu

Zaurel în Vama Veche

O poveste cu un motan-dragon, un Bubu și muuultă aventură

Cristina Frîncu, *Zaurel în Vama Veche*

Self publishing
rockozaureux@gmail.com

Coperta: Cristian Florescu

www.rockozaur.com

Pentru Mr. Huge

consilier pe probleme de cungfu și gingițu

Cuprins

Cuprins

Prefață

Zaurel a venit într-o zi la mine acasă. Eu mâncam ciorbă. Și-a băgat coada în farfurie, a adulmecat ardeiul iute și l-a trântit nervos de pe masă, apoi a plescăit nemulțumit.

-Am o treabă pentru tine, mi-a zis motanul, explicându-mi că el face foarte multe aventuri și vrea să rămână scrise pentru posteritate, ca să știe toată lumea cine-i cel mai tare din parcare.

-Dar eu am alte treburi, nu m-apuc acum să scriu despre aventurile motanilor, am protestat timid, punând lingura deoparte. Nu mă simțeam în stare să-mi mănânc în continuare ciorba ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, că doar nu primeam regulat oferte de muncă din partea unor pisici vorbitoare apărute din senin.

Zaurel s-a strâmbat și a trântit solnița cu coada. Jdang!

-Uite că de-acum o să scrii, altfel te scuip și când scuip, dau și cu foc. Am un scăpărici, sunt ca nimeni altul. D-aia mi se și spune motanul-dragon!

-I-auzi. Și de unde ai tu scăpărici, hm?

-Îți spun, dar numai dacă o să scrii despre mine! mi-a promis obrăznicătura, înfigându-mi mustățile-n nas.

M-a apucat un strănut de numa' numa' și uite-așa am început să povestesc peripețiile lui Zaurel, motanul-dragon.

Capitolul 1

În care aflăm de ce se duce Zaurel în Vama Veche

Confuzeea, zeița Raznastanului[1], începuse să se îngrașe.

Nu vă-nchipuiți că devenise o zeiță dolofană. Nici chiar așa. Doar că i se frecau puțin pulpele când mergea. Avea o pereche de pantaloni din fâș pe care-i purta în inspecții și se săturase să se audă foșnind la fiecare pas. Nu poți să iei decizii importante când foșnești. Pari neserioasă. Imaginați-vă doar ca vă-ntâlniți la un moment dat cu o zeiță atât de impresionantă, încât vă dau lacrimile. Îi admirați siguranța cu care face și desface destine, dar după aia auziți un fâș-fâș. Nu-i așa că se strică tot chichirezu'?

Dar de ce nu purta zeița blugi, o să-ntrebați, și eu o să vă lămuresc mintenaș. De purtat, purta, cum să nu poarte?! Doar era o divinitate *cool*. Problema era că i se toceau între picioare și după aia trebuia să îi peticească. Nici asta nu prea era o chestie demnă de o zeiță.

Confuzeei nu-i plăcea deloc să facă sport pe uscat, așa că într-o zi a creat o mare mică, exact lângă castelul ei în formă de garsonieră. Nu vă-ngrijorați, locuința atotputernicei era racordată la toate utilitățile, ba chiar avea un turnuleț, creneluri și un sanț de apărare. Ei, și Confuzeea a pus în marea mică tot ce se putea găsi într-o mare mare: nisip, scoici, alge, pești, pietre, crabi și, bineînțeles, multă apă. În fiecare dimineață înota după pofta inimii și n-a trecut mult până când distanța dintre pulpe s-a mărit suficient cât să nu mai fie tulburată de astfel de probleme dezonorante.

Într-o zi ca toate zilele, cum înota zeița fără grijă încolo și-ncoace, făcând din când în când bulbuci ca să se amuze, a venit în vizită Zaurel, motanul-dragon care avea un scăpărici și mai dădea cu foc din când în când.

Hai să vă ajut puțin să cuprindeți întreaga esență a acestui personaj dintr-o simplă zvâcnire a imaginației. Încercați să vizualizați un motan portocaliu, cu copănele grăsune și-un breton foarte șic, apoi zgâlțâiți-i astâmpărul și aprindeți-i sub poponeț o dorință nebună pentru aventură.

Voilà Zaurelul!

Pe lângă aventură, Zaurelul mai are o dorință nebună pentru somn și încă una pentru mâncare, dar de înflăcărat se înflăcărează cu adevărat numai când face aventură.

-Zaurel? Ce-i cu tine aici? îl întrebă Confuzeea ieșind din apă în *slow motion.*

Motanul-dragon lovi nisipul de două ori cu codița și oftă prelung, pleoștindu-și mustățile.

-Ce să fie, Confuzeeo, uite, sunt cam necăjit. Mă apasă deprimarea.

-Deprimarea?! Nț, nț, nț. Cum se poate așa ceva, măi Zaurel, tocmai tu, care ești atât de frumos, deștept, amuzant și puternic, să fii deprimat? Cum e posibil? se minună zeița plesnindu-și palmele.

-Eh, făcu motanul-dragon, li se-ntâmplă și celor mai buni. Nu știi tu cumva vreo aventură în care să mă bag? Că tare mi-ar plăcea să mă mai implic în ceva palpitant, ca-n vremurile de altădată. Să mă lupt cungfu, să dau cu scăpăriciul și să păcălesc toți spionii pe o rază de o mie de lăbuțe.

-O aventură? se gândi zeița. Hmm... Oare ce să-i dau eu Zaurelului de făcut ca să nu-l mai apese deprimarea?

Și se uită în jur să vadă dacă lipsește ceva, ca să-l trimită pe motanul-dragon să-i aducă. Se uită pe cer, dar soarele era la locul lui și ardea liniștit. Se uită pe pământ, dar nu lipsea niciuna dintre creaturile compuse la nimereală care formau populația Raznastanului. Se uită în castelul-garsonieră și văzu că nu mai are hârtie igienică, dar nu se cădea să trimită un ditamai motanul-dragon cu scăpărici și breton după așa ceva. Se uită apoi în marea mică și văzu acolo tot felul de pești, dar parcă nu pe toți.

-Hopa! Pe unde-or fi guvizii? murmură Confuzeea scotocind de zor pe sub pietre și plătici, în timp ce Zaurel o privea mâhnit. Deodată, zeița strigă veselă: Gata! Am pentru tine o aventură extraordinară! O aventură care-o să te lase crăcănat!

-Trebuie să fac un spagat?

-Ei, vorba vine, crăcănat. Nu, Zaurele, misiunea ta e să-mi aduci niște guvizi. O găleată de guvizi, plină ochi.

Motanul-dragon se linse pe botic.

-De guvizi plină ochi? Toată?

-Toată!

-Se aprobă! Dar de unde să-i aduc eu pe acești guvizi de găleată?

-Din Marea Neagră, bineînțeles. Din fericire, știu exact unde trebuie să mergi, zise Confuzeea amintindu-și îmbujorată un weekend petrecut în tinerețe în Vama Veche. E o plajă cu o cherhana în capătul dinspre neamul bulgarilor... sau o fi în capătul dinspre Al Doilea Mai? ezită zeița care

obișnuia să se lase derutată atât din plăcere, cât și pentru a se ridica la înălțimea numelui. Din fericire, plaja cu pricina avea doar două capete și, dacă te găseai la un moment dat într-unul dintre acestea și constatai că era capătul greșit, tot ce aveai de făcut era s-o pornești către celălalt capăt care avea să fie, fără nicio îndoială, cel corect. Capătul cu cherhana.

Cu acoperișul din stuf și mesele din lemn, scrijelite artistic, cherhanaua era, cu siguranță, cel mai bun loc de unde Zaurelul putea începe căutarea guvizilor, cu sau fără găleată. În plus, la cherhana se găsea și o ușă colorată, unicul portal dinspre Raznastan către lumea în care exista Vama Veche, cunoscută oficial ca „Terra”, și neoficial drept „A doua lume fără[2] Zaurel”.

-Vreau să vină și locotenentul Bubu! declară motanul-dragon, pregătindu-se de misiune cu lipăituri aspre peste lăbuța dreaptă, care-i servea drept pieptene. Mi-l dai?

-Sigur că da. Vei avea nevoie de un ajutor, zise zeița uitând că Zaurel nu are niciodată nevoie de ajutor.

-De un ...ajutor?!

Zaurel o privea siderat. Îți puteai da seama de asta din felul în care căscase larg gura ornată cu dințișori ascuțiți și din felul în care, surprins taman în mijlocul băii sub codiță, își proiectase spre cer laba din spate, într-un îndemn de cucerire a spațiului cosmic adresat temerarilor de pretutindeni. Confuzeea înghiți în sec și, făcându-se că plouă, îl chemă repede pe micul locotenent Bubu.

Bubu era un pisoi foarte tânăr care îl admira nespus pe Zaurel și voia să fie ca el când se făcea mare. Imediat cum a ajuns, a salutat-o cuviincios pe Confuzeea și a dat lăbuța cu motanul-dragon, apoi i-a lăsat pe cei mari să

stabilească restul detaliilor misiunii (de exemplu, dacă are vreo importanță culoarea găleții cu guvizi și dacă trebuie să o aducă plină ochi închiși sau deschiși). După aceea, Zaurel și Bubu au accesat portalul către Vama Veche și... pam-pam!

De ajuns, au ajuns la cherhana în doi timpi și trei mișcări, că d-aia e mai bine să te teleportezi în loc să mergi cu autobuzul. Numai că, vedeți voi, tuturor pisicilor le place să se joace de-a statul pe partea greșită a ușii până când se satură, așa că mai întâi au petrecut câteva minute bune holbându-se la portal ca mâța-n calendar.

Abia după aceea au început să facă aventură cum se cuvine.

Capitolul 2

În care Zaurel se dă cu motocicleta

-Ține-i motan frumos șî dăștept, mânca-l-ar tăticu’ pi el de motan, hm?!

-Eu.

-Ține are năsucul roz șî umed șî mustîcioare lungi?

-Tot eu. Acum lasă-mă jos.

-Ține are burticî grasî?

-Tu. Acum lasă-mă jos, umanule. Am o aventură de îndeplinit, nu-i vreme de prostii, făcu Zaurel, zbătându-se în brațele vânjoase și tatuate ale bikerului împielițat. Dar acesta nu avea de gând să-i dea drumul.

-Stai aci să te iubesc, pufosule. O să-ți iau lăptic șî sălămior șî o să privim amândoi răsăritul, bini?

-Ești ridichiul, umanule! Bubu, zi-i să nu mă mai sufoce.

Țopăind în jurul uriașului pletos, legat la cap cu o bandană cu cranii, micul Bubu încercă să-l convingă cu argumente logice.

-Domnule uman, să știți că dacă nu-i dați drumul lui dom’ Șef o să vă pârlească pletele, pentru că are scăpărici și nu se teme să-l folosească!

Din nefericire, intervenția lui Bubu nu avu succes. Ba din contră, bikerul agresiv îl luă și pe el în brațe, admirându-i lăbuțele.

-Da’ șe degețele mici ai, măi. Șî cu gheruțe, ca un băiat mare!

Aveți dreptate. Știu. Nu așa ar fi trebuit să se desfășoare aventura celor două feline. Călătoria prin portal fusese la fel ca întotdeauna, un vârtej amețitor de filamente strălucitoare și o senzație de parcă cineva le-ar fi luat stomăcelele, le-ar fi întors pe dos, le-ar fi scuturat și le-ar fi băgat în mașina de spălat la program intensiv pentru rufe foarte murdare. Numai că la destinație, după ce s-au uitat, conform tradiției pisicești, lung la ușă, regretând că nu se află de partea cealaltă, au dat nas în nas cu un motociclist din Galați, membru în clubul Frații Vrum Vrum, mare cât un urs și proaspăt certat cu prietena. Așa se explica, de altfel, și surplusul de afecțiune pe care l-a împărțit cel puțin jumătate de oră între Zaurel și Bubu, mângâindu-i și gâdilându-i până când i-a adormit de tot. Și cum stătea bikerul în nisip ținând pisoii în brațe și lăcrimând ușor din cauza amintirilor cu fosta prietenă, o tipă creață, îmbrăcată toată în piele, s-a apropiat de ei în pasul piticului, scârțâind pe la încheieturi:

-Piiiiiiiiiiișiiiiiiiiiiiici, două piiiiiiiișici, vai-ce-drăguțe-sunt-de-unde-le-ai-cum-le-cheamă? șuieră tipa înduioșată, apoi începu să mângâie la nimereală tot ce apuca, urechiușe, burtici, codițe și coapsa bikerului care amuțise de tot și își ținea respirația. Se vede că ești un băiat de pus la rană, decise fata după ce se sătură să alinte mâțele. Îi dădu bikerului numărul ei de telefon spunându-i să o sune mai încolo, ca să bea pe plajă o bere-două-trei, apoi plecă în treaba ei, care-o fi fost aceea.

-De ce nu mă mai mângâie nimeni, alooo?! se zbârli Zaurel, cu un ochi mai mic și unul mai mare, dar bikerul era încă amețit și amuțit, așa că nu-i răspunse. Sătea ca o stană de piatră și se uita lung în direcția în care plecase fata.

-Dom' Șef, acum e momentul să evadăm și să căutăm guvizii! zise Bubu, conștiincios ca întotdeauna, dar motanul-dragon avea o mâncărime.

-Băi, ăsta! Pletosule! Scarpină-mă pe spinare! strigă Zaurel la biker, apoi, văzând că nu-l bagă în seamă, își înfipse gheruțele în picioarele acestuia.

-Aaaaaaaaaaargh!

-Ah, ți-ai revenit, umanule. Leșinasei sau ceva de genul.

-Ce frumoasă era fata aia, ați văzut ? susură uriașul, uitând că până acum câteva minute fusese torturat de o cumplită dramă a despărțirii.

Pisicilor le palpitară codițele, ceea ce era echivalentul felin al ridicării nepăsătoare din umeri, iar Zaurel făcu ce făcu și se strecură sub palmele mari ale bikerului, ca să se mângâie singur.

Dacă stau să mă gândesc, scena asta e cam indecentă, dar n-am ce să fac. Probabil că toți am fost abuzați la un moment dat de niște pisici care s-au mângâiat de noi pe șestache.

-Dom' Șef! Guvizii! strigă Bubu mustrat de conștiință, făcând opturi printre picioarele bikerului. Nu uitați că avem o misiune de îndeplinit! Dar Zaurel nu-l auzi nici de data asta, fiind prea ocupat să-și frece blănița de mâna mare a umanului.

-Băi, băieți, vă rămân dator! zise bikerul după ce-și mai reveni nițel. Ia zîi, blondule, cum sî ti răsplătesc, ai? Vrei bobițe? Vrei conservă?

Auzind că-i vorba despre o recompensă, Zaurel se bucură tare. Iar făcuse ceva extraodinar fără să știe, dar nu se miră. I se întâmpla des. Numai că ceea ce-și dorea de data asta era mai captivant decât o simplă

conservă cu ton, deși bineînțeles că n-ar fi refuzat nici una cu pui sau cu vită.

-Vreau să mă dau cu motorul tău, declară Zaurel, ținând cu lăbuțele niște coarne imaginare.

-Păi, șe, motane, tu ai permis? se interesă bikerul care nu era atât de rebel precum sugerau tatuajele și cercelul din sprânceană.

-Normal că am! zise hotărât motanul-dragon. Adevărul era că i se spusese deseori că-și permitea cam multe. Am o droaie! adăugă, văzând că bikerul își scarpină gânditor tufișul bărbii.

Din fericire pentru Zaurelul iubitor de adrenalină, motociclistul uriaș era și foarte credul din fire. Probabil că așa se explicau ideogramele chinezești tatuate pe claviculă, care în traducere se citeau „fasole Gan Bian și pui cu susan". Se gândi puțin dacă e OK să lase un motan durduliu să se dea cu Honda Fury-ul lui cu motor V-twin și o capacitate cilindrică de 1312 cc pe străzile aglomerate din Vama Veche, dar văzând fața serioasă[3] a lui Zaurel, luă cea mai bună decizie.

-Uite cheile, zise bikerul.

-Ce să fac cu o chelie? pufni Zaurel.

-Cel mai simplu e s-o acoperi cu o șapcă. Dar eu de chei zic, ia-le că-ți trebuie ca să pornești motoreta.

-Aha! se dumiri Zaurel și chiui de bucurie smulgându-i bikerului cheile din mână.

-Dar stai puțin, nu poți sî te urci așa, fără protecție, pi motor. Îți trebuie o cască șî o gecuță din chiele.

-Păi și de unde să iau acum o cască și o gecuță din chiele? întrebă Zaurel zdrăngănind cheile. Ai tu?

-Hm, s-ar putea sî am șeva care sî meargă, zise bikerul scotocind prin coburi. Dintr-unul scoase o cască *open face* mică și roz care arăta ca o carapace de țestoasă dichisită. Asta e casca fostei mele iubite, suspină el. Era așa drăgălașă când și-o punea pe căpuț.

-Dă-o-ncoace! i-o smulse Zaurel din mână, apoi își legă curelușa sub bărbie bombănind ceva despre faptul că nu are pe unde să-și scoată urechile. Surprinzător, nu-l deranja prea tare nuanța de roz *fuchsia*, probabil pentru că se asorta cu propriul nas.

-Așa mai da! aprobă bikerul, mândru de motan ca de copilul lui. Mai scotoci nițel și-n celălalt cobur și scoase de acolo o geacă de piele cu ținte pe umeri. Ia, puni asta pe matale, ca să nu te zdrelești dacă oi cădea cumva.

-Are țepi. Îmi plac, zise motanul-dragon testându-le ascuțișul cu lăbuța, apoi puse geaca pe el. Parcă-s un trandafir, nu-i așa, Bubu?

-O adevărată roză, dom' Șef!

-Și geaca asta tot de fată e, umanule?

-Gecuța, zici? Nu, nu-i de fată, îi a mea. Numa' că mi-a rămas mică.

Așa că, după ce se îmbrăcă și se mai ciondăni puțin cu Bubu, care-l tot bătea la cap să caute guvizii și să lase teribilismele, motanul-dragon încălecă motocicleta și porni de-a dreptul pe strada principală din Vama Veche. Ajungea cam greu la pedale și-i cam flutura codița-n vânt, dar de plăcut îi plăcea tare mult. Când nu se dădea lumea la o parte din calea lui ambala nervos motorul și scuipa una-două-trei scântei pentru efect. După ce

făcu câteva ture și se luă la întrecere cu o Yamaha Off Road, începu să se plictisească.

-Dom' Șef, dom' Șef, haideți să ne apucăm și noi de misiune, că ne-așteaptă Confuzeea cu guvizii, se smiorcăi Bubu după ce Zaurel coborî de pe motocicletă, cu blana înfoiată ca o păpădie, mestecând de zor câteva musculițe care-i năvăliseră în gură.

-Gata, hooo, că mergem acum să facem aventură. M-am distrat și eu puțin, ce vrei. Sunt tânăr și feroce, merit, hotărî el dându-și bretonul peste cap.

Și-n sfârșit, după toată tevatura asta, pisoiul mare și pisoiul mic porniră agale spre cherhana, hotărâți să facă rost de o găleată cu guvizi. În urma lor, câțiva rockeri abțiguiți răcneau că Vama nu mai e ce-a fost și că acum o să se umple de pisici fudule care merg pe motocicletă.

Capitolul 3

În care Zaurel și Bubu dau nas în nas cu niște guvizi

La cherhana e aglomerat. Vara e mereu aglomerat la cherhana. Pisoiul mic adulmecă aerul greu de mirosuri apetisante, iar cel mare suflă iritat o limbă de foc către o tipă bronzată care, din prea multă pasiune, îl luase în brațe fără să știe că are de-a face cu un motan-dragon în misiune.

-Au! strigă victima puțin pârlită, aruncându-l pe Zaurel cât colo.

-Am un scăpărici, umano, ai grijă! Sunt nemilos, șuieră motanul-dragon dibuind o masă liberă. Hai, Bubu, să luăm guvizii ăia și să plecăm, ordonă el în calitate de Șef.

Se așezară la o masă, strângându-și grijulii codițele aproape, și priviră o vreme în jur la oamenii care clefăiau, plescăiau și hârâiau scoțând din gât câte-un os. Apoi se puseră pe treabă și începură să caute guvizii.

-Ia vezi, Bubu, în cartea asta zice ceva despre peștuții noștri? zise Zaurel bătând cu lăbuța în meniu. Pe unde se ascund, de exemplu. Și dacă sunt agresivi, ca să știu să-mi fac încălzirea pentru un gingițu fulger, continuă clănțănindu-și amenințător dinții ca să sugereze că nu se teme să-și înfigă colții în inamic până la gingii.

-Hopa, dom' Șef, i-am găsit, gata! anunță Bubu cu ochișorii strălucind de bucurie. Uitați aici, zice așa: „Guvizi marinați cu coriandru, trei zero zero grame, trei opt virgulă cinci lei". Ce-o însemna asta?

Zaurel avusese pe vremuri ceva cu matematica, așa că își netezi gânditor mustățile, tuși grav și-l lămuri imediat pe micul subaltern pufos.

-E evident, dragul meu Bubu. Am găsit exact ce căutam: guvizi marinați, adică de mare, mă-nțelegi, grei de câte trei sute de grame fiecare. Nici prea grași, dar nici niște așchimodii, părerea mea. Sunt păziți de treizeci și opt de lei întregi și încă o jumătate de leu –sper că e vorba de jumătatea din spate, care n-are colți, dar nu contează. Oricum intru-n ei cu scăpăriciul de numa' numa'. Or să fugă mâncând pământul, îți zic eu.

-Și coriandrul? Ăsta ce e?

-Ce să fie, arma lor, desigur. Cum sunt eu motan-dragon cu scăpărici, așa și peștuții, sunt guvizi cu coriandru. Mă-ntreb dacă e ascuțit, zise Zaurel scărpinându-se cu gheruța între dințișorii ăia mici din față, pe care unii îi asemuiesc unor boabe de orez.

-'nă ziua, ce vă aducem? Să știți că sturion n-avem. Nici rapane.

Pisicile îl priviră uimite pe băiatul în maiou care se-nființase lângă ele, clătinându-și nerăbdător partea de sus a trunchiului.

-Dom' Șef, șopti Bubu, ați auzit? Umanul ăsta vrea să ne aducă...

-Șșșșt! Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Poate vrea să ne tragă-n piept, îl întrerupse Zaurel. Apoi, înfoindu-și blana portocalie, zise răspicat. Gu-vizi! Ai înțeles, umanule? Vrem guvizi! O găleată plină ochi.

Băiatul în maiou se hlizi obosit.

-O găleată, da, sigur. Pâinică vreți?

-Pâinică? Nu, asta-i o prostie, ce să facem cu ea? se revoltă Zaurel și băiatul plecă bombănind.

-Vai de mine, dom’ Șef, ce bine v-ați descurcat! se extazie Bubu plesnindu-și lăbuțele. Acușica or să vină guvizii și o să ne întoarcem victorioși în Raznastan. Nu-mi vine să cred cât succes aveți în misiunea asta, parcă v-ați fi născut cu stea în frunte sau cam așa ceva.

-Și m-am dat și cu motocicleta, adăugă motanul-dragon spălându-și grațios vârful cozii.

-Auziți, dom’ Șef? șopti Bubu trăgându-se mai aproape. Pot să vă-ntreb ceva?

-Ia zi, Bubu, ce te macină?

-Păi, de ce se târăsc toți umanii ăștia în jurul nostru și ne pâsâie? Mă fac să mă simt ciudat.

-Ei, nu trebuie să-i bagi în seamă, Bubu. Au și ei problemele lor, săracii. Eu zic că de la nesomn li se trage. N-ai băgat de seamă? Umanii abia dacă dorm opt ore pe zi. Cred și eu că au halucinații și se târăsc pe jos spunând prostii. Fii atent că ăla vrea să te tragă de coadă, îl preveni Zaurel și pisoiul se feri la timp de un slăbănog în șalvari, la bustul gol, care se așezase pe ciuci și tot întindea mâna spre el.

-Pis pis pis! Piiiiiisi pisi!

Abia după aproape o oră de fentat umani sâcâitori s-a întors băiatul în maiou. Le-a pus în față câte o farfurie cu cinci peștișori abia umeziți de un sos roșiatic, înconjurați de câteva frunze de pătrunjel.

-Ce-i asta? Unde-i găleata cu guvizi, umanule? se rățoi Zaurel scânteind colțișorii.

-Nu-i frumos să mănânci din găleată, îl apostrofă chelnerul înfigându-i sub nas nota de plată înainte să plece.

Pisicile rămaseră ca trăsnite, uitându-se când la farfurii, când una la alta. Zaurel se aplecă cu grijă ca să lingă un guvid pe spinare.

-E bun.

-Dom' Șef, e neviu. Nu putem să ne-ntoarcem la Confuzeea cu o mână de guvizi nevii și niște pătrunjel.

-Așa este. Pe de altă parte, dacă sunt guvizi falși și plănuiesc o ofensivă sau o contraofensivă? Mai bine îi mâncăm, să ne lămurim, decise Zaurel și apucă delicat cu lăbuța un peștișor.

Bubu, fiind foarte conștiincios și resimțind mai puternic apăsarea responsabilității decât Zaurel, începu să dea agitat din coadă.

-Dom' Șef, ce ne facem? De unde luăm noi o găleată plină ochi cu guvizi vii? Și ce-i cu hârtia asta? zise Bubu aruncându-și ochii peste nota de plată. O fi vreun mesaj secret?

-Ce zice, ce zice?

-Aoleu, dom' Șef! Trebuie să fugim! țipă Bubu înspăimântat. Ne amenință!

-Imposibil, făcu Zaurel lingându-și sosul de pe bot. Sunt motanul-dragon, cea mai periculoasă felină din toate lumile.

-Oți fi cea mai periculoasă felină din toate lumile, dar aici scrie așa: șaptezeci și șapte de lei! Or să dea drumul la șaptezeci și șapte de lei, dom' Șef! Nu credeți că-s cam mulți?

Zaurel se chinui să înghită dumicatul, apoi se gândi puțin și zise:

-Hm. Șaptezeci și șapte de lei, zici. Păi, dacă mă bat cu toți, ăștia or să-mi consume scăpăriciul! Mai bine ne retragem strategic. Bubu, urmează-mă!

Și zicând acestea, Zaurel își lipi urechile de cap ca să fie mai aerodinamic, sări de pe băncuță și o rupse la fugă mârâind, cu micul Bubu după el. De la o masă se ridică un nene cu cercel în nas care le ațînu calea cu o bucată mare și apetisantă de pește cu carnea albă și frumos mirositoare, iar Zaurel rămase, pentru o fracțiune de secundă, foarte impresionat. Se opri să mănânce ofranda umanului cu cercel sub privirile extaziate ale acestuia, care arăta de parcă nu mai văzuse motani-dragon niciodată-n viața lui până acum.

-Vai de mine, dom' Șef, vine băiatul în maiou, acuși dă drumul la lei, haideți! Să fugim! strigă Bubu speriat.

Într-adevăr, chelnerul văzuse că pisicile aveau de gând să plece fără să achite nota de plată, așa că venea după ele hotărât să le prindă și să le ceară banii.

Bineînțeles că nu era un uman prea deștept. Toată lumea știe că pisicile nu au portofel în care să-și țină banii și nici buzunar în care să țină portofelul, că doar nu sunt canguri. Toată lumea, mai puțin chelnerul ăsta de la cherhana, motiv pentru care se uită acum urât la ele, făcându-le niște semne amenințătoare care ar putea fi interpretate în mai multe feluri. Eu, de exemplu, le-aș traduce astfel: „Pisici obraznice, treceți imediat înapoi și scoateți banii”, dar Bubu, fiind mai prăpăstios din fire, crezu că înseamnă: „Să dea cineva drumul la șaptezeci și șapte de lei și să-i asmută pe mâțele astea!”

-Vin leii! răcni pisicul, uitându-se în jur cuprins de panică și încercând să-și dea seama din ce direcție se apropie brutele.

Zaurel înghiți pe nemestecate ultima bucată de carne, evită grațios mâna tipului cu cercel care tot încerca să-l mângâie pe spinare și-i făcu semn lui Bubu să-l urmeze. Alergă fără oprire, dorindu-și la fiecare pas să fi fost motan cu reacție, și când nu mai putu, puse frână.

-Să ne fie de bine, râgâi el câteva scântei și un damf de pește în fața unui cort înconjurat de zeci de alte corturi. Un fel de pădure de corturi.

Capitolul 4

În care Zaurel și Bubu caută iarbă

După ce-au reușit să scape cu viață din cherhanaua cu lei, Bubu și Zaurel au șezut nițel și s-au sfătuit cum să facă să găsească mai repede guvizii ceruți de Confuzeea. Nimeriseră într-o zonă plină de corturi de toate mărimile, formele și culorile, iar Zaurel îi explica lui Bubu, care nu era prea umblat prin lumi, ce era locul acela.

-Ăsta-i un chemping. Aici vin umanii ca să stea în niște cutii triunghiulare.

-Ce frumos!

Motanul-dragon aprobă cu o oarecare reținere, pentru că lui îi plăceau mai mult cutiile în formă de romb (o simplă chestiune de gust), apoi recapitulă obiectivul și rezultatele intermediare ale misiunii.

-Carevasăzică, trebuie să găsim o găleată plină ochi cu guvizi vii. Deocamdată n-am găsit-o. Ce părere ai, Bubu?

-Păi, ce să zic, dom' Șef? Aveți dreptate.

-Da. Dar am fost cât pe-aci adineauri, nu-i așa?

-Atâta ne-a lipsit! zise Bubu apucându-se de vârful codiței. Dacă erau vii guvizii ăia...

-Mama lor...

-Am fi terminat misiunea cu un succes răsunător, dom' Șef.

-Chiar asurzitor, aș putea spune. Stai liniștit, Bubu, că o să găsim guvizii și o să ne răsune succesul de-o să spargă toate timpanele, spuse optimist Zaurel.

Deodată, o voce venită parcă de nicăieri le întrerupse visarea.

-Psst! Știu eu de unde să luați o găleată de guvizi vii.

Speriate, pisicile săriră cam jumătate de metru în aer. Bine, Zaurel sări doar vreo douăzeci de centimetri pentru că era mai ~~gras~~ curajos.

-Umanul invizibil! șuieră motanul-dragon mijind ochii. Credeam că e doar o poveste de adormit pisoii, dar iată că există cu adevărat.

-Vai de mine, dom' Șef! E periculos?

-Foarte! Dar nu-ți fie frică, Bubu, ești cu mine!

Și spunând asta, Zaurel îndreptă coada în poziție de atac, îmbățoșă mustățile și dădu puțin cu foc, puțin de tot, ca o spârcâială, așa, dar destul cât să bage spaima într-un uman invizibil. De fapt, umanul care le vorbise nu era invizibil, ci camuflat într-un șort cu frunze în mai multe nuanțe de verde și maro.

-Hei, vezi pe unde arunci scântei, motane! se repezi acesta să stingă flăcăruia care cuprinsese deja șireturile unui adidas aruncat la întâmplare în iarbă. Era un individ foarte slab și foarte bronzat, cu părul compus din niște macaroane decorate cu biluțe colorate, la care Bubu și Zaurel se uitau ca hipnotizați. Trebuie să fii responsabil, frate! mai zise rastamanul, la care Zaurel pufni sfidător.

-Ia uite, Bubu, cine s-a trezit să-mi facă mie o educată! Nea Macaroană!

Tipul clătină din cap și, punându-și pacifist mâinile în șold, zise că-l cheamă Cornel, nu Macaroană.

-Hai mai repede, Macaronel, zi tot ce știi despre guvizi! îl somă motanul-dragon.

-Știu unde îi găsiți. Sunt cu zecile, toți numai unul și unul!

-Păi, hai, spune-ne unde! Ce mai aștepți?

-Vă spun, vă spun, cum să nu vă spun, frate. Eu să nu vă spun?! Dac-am zis că vă spun, vă spun, o lălăi rastamanul rânjind două șiruri de dinți cam pătați. Dar trebuie să-mi dați ceva în schimb. Să nu stricăm echilibrul natural al lumii! Să nu ne batem joc de dharma!

Zaurel bombăni ceva despre cum toată lumea vrea ceva de la el și într-o zi o să-și bage lăbuțele și-o să se mute undeva la țară, să cultive o

capră și să facă multă brânză din aia bună, cum îi place lui, dar se calmă repede și-l întrebă pe individ ce vrea.

-Iarbă! zise individul cu ochii sclipind. Motanul-dragon, gândindu-se că poate umanul are stomacul deranjat, îl trimise pe Bubu nițel mai încolo, ca să smulgă două-trei lăbuțe de buruieni.

-Na iarbă! Acum spune tot ce știi despre guvizi!

-Nu, frate, nu iarbă din asta, se plânse rastamanul. Iaaaaaarbăăăă, știi? Iaaaaarbăăăă, zise el mai tare, ridicând sprâncenele pe măsură ce lungea mai mult cuvântul.

-Aaaaaa, păi de ce nu zici așa, măi, Macaronel! făcu Zaurel dumirit. Bubu, tu n-ai voie să asiști la asta, că ești mic. Întoarce-te cu spatele!

-Dar, dom' Șef, dacă e vorba de iarba-mâței...

-Ia uită-te la el, ce obraznic e! Bubu, întoarce-te imediat cu spatele. Așa să stai! zise motanul-dragon mulțumit, apoi îi făcu semn rastamanului să aibă răbdare și fugi până la tufele de cătușnică de la colț.

Mai întâi mușcă una dintre floricelele mov ale plantei, ca să se asigure că e marfă de calitate, și începu imediat să toarcă mai abitir decât un motoraș. Încet, încet, i se desfăcură șirețelele care-i țineau în loc toată stăpânirea de sine și se pomeni că se trântește în țărână, tăvălindu-se ca un motan vagabond. Apucă o frunzuliță cu dințișorii ăia mici din față și începu s-o mestece alene, uitându-se în gol. *Ce bine-i să fiu eu*, îi trecu prin minte și se înduioșă puțin. Dar efectul euforic nu dură mult și, după ce-și scutură capul ca să se trezească de-a binelea, Zaurel smulse vreo două-trei buchețele de cătușnică și se întoarse în chemping arătând destul de șifonat.

-Poftim, zise motanul-dragon întinzând iarba rastamanului care se uita strâmb la el. Vezi să nu mănânci ca nesătulul că faci supradoză și mori.

-Nu iarbă din asta, frate! protestă moale individul, apoi îi făcu motanului-dragon cu ochiul. Iarbă din ailaltă, pentru oameni, știi?

Mai trecu ceva timp până când îi căzu, în sfârșit, fisa lui Zaurel. Fiind o felină umblată, auzise despre iarba-umanilor și știa că de obicei crește în niște punguțe mici pe care ți le dă un tip cu glugă pe o alee întunecată. Așa că îl puse pe Bubu să mai stea puțin cu spatele și plecă încă o dată să caute iarbă.

Și merse motanul-dragon ce merse prin îmbulzeala din Vama Veche, abia strecurându-se printre fetele abțiguite care voiau să-i pipăie mușchii și printre băieții care-l priveau invidioși. Cercetă atent fiecare cotlon întunecat și, văzând un tinerel care purta glugă, sări pe capul lui, luându-l necruțător la întrebări.

-Ia zi, gluguță, ai iarbă?

-Ptiu, drace, dă-te jos de pe mine!

La un moment dat, adulmecă un miros înțepător care-l luă de nas și-l duse fix lângă un grup de tinerei care râdeau bâțâindu-se în hamace. Zaurel își îmbățoșă mustățile și blana de pe spinare, ca să pară impunător, apoi șuieră ca un gangster:

-Băi, ăștia! Dați-mi imediat niște iarba-umanilor! Știu c-aveți, așa că să nu care cumva să încercați să mă trageți în piept! Nu permit așa ceva!

Tipii tăcură brusc, privindu-l serioși pentru câteva secunde. Niciunul nu avea glugă, dar doi purtau șapcă și Zaurel considera că era un indiciu aproape la fel de bun. Unul dintre ăștia doi sări speriat în picioare și începu

să alerge ca un apucat printre umbreluțele de stuf, iar altul, demn ca un cocoș, cu o creastă de păr liliachiu și un cercel în buza de jos, îl atacă pe motanul-dragon, apucându-l de o cută mai largă de piele și scuturându-l cu o impertinență ieșită din comun.

-Cine te-a trimis? Ești deghizat? Ești polițai? Ai uniforma pe dedesubt? veni rafala de întrebări la care Zaurel răspunse cu o serie de chicoteli. Știa că ar fi trebuit să rămână demn, dar îi era imposibil, pentru că tipul îl tot gâdila pe burtică încercând să caute un fermoar sau un nasture. La un moment dat, motanul-dragon se schimbă la față și-l împinse cât colo.

-Nu am venit aici ca să fiu agresat! declară el mângâindu-și grijuliu un sfârc.

-Ești suspect, interveni alt tip, unul care purta un parpalac din piele și ochelari de soare.

-E un extraterestru, frate, uite, are ochi de reptilian! zise speriat un bărbos.

-Ce vorbești, umanule? Am ochi de motan frumos, așa-mi spune zeița, și ea are mereu dreptate, se împăună Zaurel.

Auzind că motanul suspect vorbește cu zeițe, tipii făcură în cor „Uăăăăăău!” și unul mai pirpiriu, cu acnee și un tricou pe care scria *Disturbed*, hotărî:

-Ești dus, frate-motan. Hai, stai cu noi. Ziceai că ai un foc?

-Am o grămadă, strâmbă Zaurel din nas și-i scuipă o scânteie mică peste joint. Haideți, dați-mi niște iarba-umanilor, că n-am timp de pierdut.

-Îți dăm frate-motan, cum să nu-ți dăm. Dar trebuie să faci și tu ceva pentru noi, că așa stau lucrurile.

Motanul-dragon își încrucișă lăbuțele, gândindu-se puțin dacă n-ar fi cumva mai bine să sară la bătaie și să-i învețe minte pe umani să-i mai pună lui condiții, dar îl lăsase pe Bubu în chemping cu spatele la tot și... ei bine, când te bați e recomandat să ai pe cineva care să-ți spună „Ferea din stânga, dom' Șef" sau „Lăsați că p-ăsta l-am bătut eu, dom' Șef". Termini treaba mai repede, cum ar veni. Se decise până la urmă în favoarea unei atitudini pașnice, mai ales că umanii nu prezentau cine știe ce pericol. Ba chiar, bărbosul se pusese-n coate și se uita fermecat la el, murmurând din când în când că nu a mai văzut un motan atât de falnic.

-Hai, ziceți mai repede ce vreți în schimb, anunță Zaurel bătând nerăbdător din lăbuță.

-Mâncare, frate-motan! zise pirpiriul cuprins de pofte. Hamburgeri și cartofi prăjiți și niște clătite cu ciocolată și șaorma și...

-Și fructe de mare! zise tipul cu parpalac suflând alene un fuior de fum.

-Bine, și dacă vă aduc toate astea, îmi dați iarba-umanilor?

-Îți dăm o punguță, că ești simpatic.

Zaurel, flatat întrucâtva, dar nu suficient, se întoarse cu spatele la umani, ridică sfidător codița și o luă la fugă ca să caute mâncare. Din fericire, la asta se pricepea destul de bine. Trecu pe la chemping să-l ia pe Bubu, ca să-l ajute la cărat hamburgerii și toate alea.

-Mergem pe strada aia mare, c-am văzut eu un loc de mâncat cu canapele, decise motanul-dragon.

-Dom’ Șef, știți, am văzut eu alt loc, mai aproape. Bibi îi zice, protestă Bubu sfios.

-Mă contești, Bubu? se burzului Zaurel, iar pisicul dădu repede din cap.

-Nu, dom’ Șef, cum să vă contest eu, negă mititelul, promițându-și să găsească un moment liber în care să vadă ce era cu locul ăla care avea două B-uri, la fel ca el. Poate își făcea un prieten nou, cine știe.

-Așa. Mergem la fotolii.

-Parcă ziceați că-s canapele, dom’ Șef, cu respect, îl corectă Bubu temător.

Zaurel îl împunse cu privirea, apoi medită puțin.

-Tot aia e, concluzionă el amintindu-și că poate dormi la fel de bine atât într-o canapea, cât și într-un fotoliu.

Micul pisoi fu de acord cu motanul-dragon și amândoi porniră într-un fel de trap spre restaurant. Locul era ticsit de umani și mesele erau pline cu mâncare, iar chelnerițele se foiau încolo și-ncoace, scăpând furculițe pe jos și cărând farfurii aburinde al căror miros îl ameți pe Zaurel atât de tare, încât bietul de el aproape că leșină. Își reveni când se simți scărpinat între urechi de una dintre chelnerițe, care-i mai și flutura pe la nas o bucățică de carne de pui.

-Cui îi e fomică mică, hm? Cui îi e fomică la burtică, zise ea mângâindu-l mai întâi pe Zaurel, apoi pe Bubu. Pisoiul mic închise ochii de plăcere și zâmbi dezvelindu-și caninii subțiri ca acele.

-Umano, făcu Zaurel înfigând o gheruță în șorțul chelneriței, spune, poți să ne aduci mâncare?

-Pentru doi motănei așa drăguți ca voi, sigur că pot.

-Excelent, zise Zaurel, apoi îi corectă exprimarea cu un aer superior. Dar să știi că numai eu sunt motan, ba chiar motan-dragon. Ăsta mic e doar Bubu. Și atât.

Chelnerița îl privi nedumerită, părând să nu priceapă că între un Bubu, un motan și un motan-dragon sunt niște diferențe ca de la cer la pământ. Câteodată, umanii parcă sunt bătuți în cap, se gândi Zaurel, și trebuie să recunosc că are dreptate. Oamenii nu înțeleg cele mai simple chestii pisicești, cum ar fi contemplarea la nesfârșit a unor pereți absolut goi. Unii încep să-și bată joc de mâțe și să le strige în fel și chip, „tolomacelor", „ciudatelor" și așa mai departe, dar dacă ar ști adevărul, n-ar mai face-o. Pentru că, în realitate, mâțele folosesc pereții goi drept table de strategie pentru planul lor apocazgubiliptic de dominare a umanității, plan care funcționează, de altfel, absolut impecabil de mii de ani. Ciudate? Tolomace? Mai gândiți-vă.

-Stați aici, și acușica vă aduc niște lăptic! decise chelnerița să ignore ultimele cuvinte ale motanului-dragon. Pe Zaurel îl apucară toate năbădăile.

-La naiba, umano, n-am venit aici pentru lăptic! Mă rog, dacă tot aduci, adu mai repede, dar după aia, după aia vrem următoarele, țipă el încercând să-și amintească ce-i ceruseră tipii de pe plajă. Hamburgeri, cartofi prăjiți, clătite cu ciocolată, șaorma și legume de mare!

-Nu legume, fructe. Fructe de mare, îl corectă chelnerița naivă. Bubu făcu înspăimântat un pas în spate, în timp ce blana portocalie a lui Zaurel se

înfoia din ce în ce mai tare și din el săreau din ce în ce mai multe scântei, ca dintr-un artificiu.

-Lui dom' Șef nu-i place să-l contești, îi șopti Bubu chelneriței care căscase niște ochi mari de tot, fără să bănuiască magnitudinea furiei care putea țâșni pe la scăpărici dintr-un Zaurel contrazis.

Din fericire, motanul-dragon reuși să rămână, în ciuda teribilului afront, relativ calm. Singura măsură punitivă pe care o luă, pentru că era ferm de părere că un uman care nu-și cunoaște lungul nasului o s-o sfârșească rău, fu să se repeadă la picioarele chelneriței și s-o muște rapid, cranț-cranț, de gambe. După aceea îi porunci să-i aducă mai repede mâncarea, la care tânăra iresponsabilă zise că a fost motan rău și nu merită să-i mai aducă nimic.

-Carevasăzică, tu chiar vrei să mă superi. Bine. Bubu! Produ-i o disonanță! ordonă Zaurel.

Și Bubu își dădu urechiușele puțin pe spate, nu prea mult, ca să nu arate caraghios, ci doar puțin, ca să pară tristuț, apoi își făcu ochișorii mari de tot. Din fiecare stoarse câte o lacrimă și fiecare lacrimă făcu câte o gaură în sufletul bietei chelnerițe.

-Mi-ați rupt sufletul, pisicilor! oftă biata de ea din toți rărunchii. Bine, o să vă dau mâncarea pe care-ați cerut-o. Dar numai dacă îmi aduceți și voi ceva în schimb. Mi-am pierdut de dimineață inelul de logodnă pe plajă și îl vreau înapoi.

-Și dacă ți-l aducem, ne dai și hamburgerii, și legumele de mare și tot? întrebă Zaurelul bucuros. Ei, vezi că se poate, umano? Hai, pregătește pachetul că ne-ntoarcem imediat!

Și Zaurel și Bubu porniră tropa-tropa spre plajă.

Capitolul 5

În care Zaurel și Bubu fac cercetări pe plajă

Era foarte cald când s-au dus blănoșii pe plajă ca să caute inelul de logodnă al chelneriței. Era caniculă de-a dreptul. Zaurel și Bubu aveau grijă să meargă doar pe la umbră, chiar dacă asta însemna să mai calce din când în când pe fața câte unui uman. La un moment dat, văzând atâta nisip fin, i-a cuprins pofta să facă pipi, așa că și-au preparat niște gropițe igienice. Doar se aflau în cea mai mare toaletă pentru pisici pe care o văzuseră vreodată, nu puteau să n-o testeze. După aceea au continuat cercetările printre sutele de prosoape, șezlonguri și lopățele lăsate de izbeliște, întrebându-se, pe bună dreptate, ce naiba era în neregulă cu toți oamenii ăia care se lăfăiau în olița lor.

-Îți zic eu, Bubu, umanii habar nu au ce e bine pentru ei. Uită-te și tu, se udă intenționat cu APĂ! N-au pic de respect pentru cutii, habar n-au să toarcă și nu știu să se spele ca lumea la fund. Pff, umani-gogomani, pufni Zaurel smucind colțul unui prosop pe care ședea lungită o duduie acoperită cu o peliculă groasă de ulei pentru bronzare rapidă. Hm, aici nu-i, constată el, apoi se enervă teribil. De ce nu ești atentă, umano? Era cât pe-aci să-mi murdărești codița! o certă el amarnic pe duduia derutată de prezența unor mâțe atât de aproape de mare.

-Zât!

-Ei, asta-i bună. Nerușinato! răbufni jignit motanul-dragon. Apropo, Bubu!

-Da, dom’ Șef!

-Să mă dai cu factor, te rog. N-aș vrea să mă bronzez prea tare, gagicilor le place o burtică rozalie, știi?

Bubu nu știa prea bine care era legătura dintre burticile rozalii și gagici, dar fu de acord și-l dădu pe Zaurel cu o loțiune rămasă nesupravegheată pe o măsuță de plastic, apoi continuară inspecția. Cred că n-a rămas niciun prosop neîntors, nici un castel de nisip nedărâmat, nicio scoică nescotocită și nici un colac nemirosit. După ce au răscolit toată plaja în căutarea inelului, cei doi s-au oprit să se sfătuiască.

-Cum procedăm acum, dom’ Șef? întrebă Bubu după ce mai făcu un rest de pișu într-o gropiță proaspăt săpată de un copil cu pălăriuță, copil care la momentul respectiv părea foarte interesat să-și bage un melc în buric.

-Bubu, eu zic să schimbăm metoda, propuse motanul-dragon. Stai că te ajut eu să acoperi aici, dă-te la o parte, mai zise el, proiectându-și lăbuța direct în turnul unui castel de nisip frumos decorat cu melcișori și scoicuțe.

Cu greu ți-ar fi venit să crezi că niște pernuțe moi, mărginite cu blăniță, puteau crăpa niște pereți de nisip bine bătuciți cu lopățica așa cum trăsnetele crapă cerul în vreme de furtună. Și totuși, au făcut-o. Crenelurile modelate cu migală s-au prăbușit primele, apoi jumătate din castel s-a surpat fără zgomot, astupând aproape toată groapa.

-Mulțumesc, dom’ Șef, făcu Bubu și, văzând că puștiul cu melc în buric începe să plângă de ziceai că dăduseră turcii, cei doi plecară mustăcind deranjați.

-Carevasăzică, eu zic să aplicăm întrebătoriul, explică Zaurel după ce se îndepărtară suficient de copilul gălăgios care, de nervi, începuse să dea

șuturi în rămășițele castelului.

-Dar sunt mii de umani pe plaja asta, dom' Șef, protestă slab Bubu, speriat de gândul că va trebui să ia la întrebări atâta amar de lume.

-Îl aplicăm doar celor mai suspecți dintre ei, îl lămuri Zaurel, spălându-și delicat o subțioară. Asta înseamnă să lucrezi cu cap!

Bubu se uită cu admirație la motanul-dragon, promițându-și – oare pentru a câta oară?! – că așa va fi și el când va crește mare. Deștept și grațios. Ar fi vrut să fie și frumos, dar asta depindea de felul în care avea să i se transforme corpușorul. Deocamdată avea capul cam mare, labele prea lungi și un botic țuguiat. Bașca, începuseră să-i cadă dințișorii de lapte și era puțin știrb.

Zaurel se uită în stânga, apoi în dreapta și se gândi puțin. Hmmm. Apoi decise că cel mai suspect suspect din raza lui de acțiune era o fetiță de vreo șapte-opt ani, care mânca o gogoașă. Se duse agale la ea, se așeză în poponeț și dădu drumul la întrebătoriu.

-Îmi dai și mie jumătate de gogoașă, umană mică?

-Hai, bâști! zise fetița cu gura plină de zahăr.

Zaurel continuă netulburat.

-Ai văzut vreun inel pe plajă?

-Ce fel de inel? întrebă fetița foindu-se.

-Un inel de logodnă. L-ai văzut pe undeva? Dacă știi unde e și nu îmi spui, se cheamă că struționezi misiunea! Ai grijă! o amenință Zaurel, convins că „a obstrucționa” vine de fapt de la struț și de la felul în care-și ascunde el capul în nisip.

-Nu recunosc nimic, se apără mititica, uitând să mai molfăie gogoașa.

Motanul-dragon miji ochii și, cu o voce mieroasă, îi promise:

-Dacă-mi dai gogoașa, îmi spui unde e inelul?

-Ce? Asta n-are niciun sens! exclamă fetița și atunci Zaurel se enervă, în sfârșit. Se stropși „Chîîîîîîs!” la ea și o băgă atât de tare în sperieți, încât micuței îi scăpă gogoașa din mână. Cu o mișcare îndelung exersată în Raznastan[4], motanul-dragon își înfipse gheruțele în bucata de aluat prăjit și pudrat, prinzând-o din zbor. O hăpăi imediat de parcă nici n-ar fi fost.

-Așa, umană mică. Vezi că se poate? Acum ești obligată să-mi spui unde e inelul, conchise Zaurel cu boticul plin de zahăr pudră.

Fetița începu să se smiorcăie și se dea cu poponețul de pământ, așa cum fac copiii mici atunci când le mănâncă cineva gogoașa. Îngrijorat de proporțiile pe care amenința să le ia tărăboiul, Zaurel îi ordonă lui Bubu să întreprindă rapid niște acțiuni de limitare a pagubelor. Adică strigă panicat:

-Bubu, fă-o să tacă!

Și Bubu veni repede, căscă niște ochișori mari, mari de tot, apoi începu să toarcă și să se frece de picioarele fetiței, până când aceasta se liniști cu totul. Tot el reuși s-o facă să recunoască ce suspectase motanul-dragon.

-Eu am găsit inelul. Dar cotoiul ăla gras mi-a mâncat gogoașa, așa că vreau ceva în schimb înainte să vi-l dau, ceru fetița bosumflată.

Motanul-dragon se întoarse cu spatele la ea în semn de dispreț, iar Bubu continuă să toarcă în urechea fetiței ca s-o îmbuneze.

-Vreau un zmeu! zise ea punând mâinile-n șold.

Atât Bubu, cât și Zaurel, înlemniră. Zmeii erau cei mai mari dușmani ai dragonilor, și cum Zaurel era pe jumătate dragon, asta însemna că între el și neamul zmeilor discordia era pe jumătate în floare. De aceea, motanul-dragon era obligat să provoace la jumătate de luptă dreaptă fiecare zmeu pe care-l întâlnea. Așa era datina din moși-strămoși.

-Sunt zmei pe plajă, umano? șuieră bătăios Zaurel. Arată-mi-i! Mintenaș le pun capăt zilelor!

-Bineînțeles că sunt! răspunse fetița. Mai adineauri a trecut vânzătorul de zmeie[5] pe aici. Cred că zburau cel puțin doișpe în spatele lui. Mie mi-a plăcut cel mai mult zmeul-fluturaș, roșu cu galben și mov, nu cel albastru cu dinți de rechin, așa că să nu te prind că-mi vii cu cine știe ce zmeu hidos, că te-ai lins pe bot de inel! Ne-am înțeles?

Zaurel zise dintr-o suflare că da, bine, dacă vreau pot să te mușc sau să-ți dau cu săpăriciul și-atunci o să vezi tu, ai noroc că sunt în misiune și așa mai departe, apoi se retrase sub o umbreluță ca să se consulte cu Bubu.

-Doișpe zmei, Bubu! Cel puțin doișpe! O să fie o bătălie cum nu s-a mai pomenit nicăieri. O să rămân în legende și ministreii or să-mi cânte sute de ani de-acum încolo faptele de vitejie! Trebuie să ne pregătim! turui motanul-dragon, apoi se așeză în toate cele patru labe, plus codița, și făcu zece flotări ca pe nimic. După aceea începu să caște și pentru că, așa cum știe toată lumea, căscatul e molipsitor, începu să caște și Bubu și uite-așa au căscat amândoi vreo zece minute până când i-a prins somnul.

Trebuia să se întâmple chestia asta, doar vorbim despre niște pisici aici, oricât ar fi ele de speciale și trecute prin multe. Zaurel s-a lungit cu fața în sus (se ferea să doarmă pe burtă ca să nu i se lățească), iar Bubu s-a făcut covrigel la picioarele lui. Nisipul era cald, umbreluța își făcea datoria și le

ținea umbră, chiar nițică răcoare, iar întâmplările din ultima vreme îi obosiseră atât de tare încât au dormit neîntorși până când cineva a început să strige lângă ei:

-Dacă ai venit la mare, scoate zmeul la plimbare! Ia de ici-șa un zmeu, să tot faci ca ozeneu'! și alte îndemnuri de acest fel.

-Ha, ce? Zmeul-ozeneul? se trezi Zaurel ciufulit și plin de nisip, în timp ce Bubu, care era deja activ de câteva minute, se pitula pe sub şezlonguri spionându-l de mama focului pe vânzătorul de zmeie. După puțin timp reveni și-i dădu raportul motanului-dragon.

-Dom' Șef, cu respect, l-ați găsit! Felicitări!

-Unde e, Bubu? Unde e dușmanul? Arată-mi-l, să-l mănânc!

-Uitați, dom' Șef, umanul cu multe sfori în mână, vedeți? Deasupra lui zboară o mulțime de zmei cu panglicile fluturând. E acolo și zmeul cu dinți de rechin, și cel pe care trebuie să punem noi lăbuțele. Zmeul-fluturaș, cum a zis umana mică.

-Mhm, cu pamblici, carevasăzică. N-ar trebui să fie prea greu, am mai avut de-a face cu pamblici la viața mea, se gândi motanul-dragon întinzându-și, pe rând, labele din față, apoi pe cele din spate, răsfirând degețelele. Ciudat lucru, totuși. N-am mai văzut zmei de felul ăsta. Adică am văzut zmei cu aripi și zmei țopăitori, zmei cu păr și zmei cu solzi, zmei de grădină și zmei de duzină, dar zmei de pamblică e pentru prima dată când întâlnesc și, Bubu, te rog să mă crezi că sunt emoționat. Uite, pune laba!

-Pe ce, dom' Șef? zise Bubu roșind.

-Aici, pe piept! Să simți cum palpit! făcu Zaurel îmbățoșându-se. Hai, să cercetăm situația! comandă scurt când termină de palpitat.

O zbughi din loc și o luă pe scurtătură, de-a dreptul peste cearceafuri, călcând vreo cinci-șase umani pe cap, pe picioare și pe undeva prin zona ficatului, ignorându-le gemetele și sudălmile cu o indiferență regală. Ajuns în fața vânzătorului de zmeie, îl judecă în tăcere cu privirea specială pentru așa ceva, cea capabilă să-l facă chiar și pe cel mai încrezător om să se îndoiască de alegerile, freza, hainele, gusturile literare și întreaga lui viață. Vânzătorul de zmeie nu era o excepție și, sătul să fie disprețuit de un motan grăsun care încă mai avea urdori la ochi după somnul de prânz, se duse nițel mai încolo.

Zaurel se luă după el, apoi se așeză confortabil și analiză atent zmeul-fluturaș pe care trebuia să-l ia pentru fetiță. Ziceai că-i un fluture adevărat, un fluture imens care plutea în bătaia vântului dând vesel din cozi. Dar nu era un fluture adevărat, și nici măcar un zmeu adevărat nu era, așa că motanul-dragon clipi puțin confuz. Ar fi vrut să reteze toate panglicile cu dinții și să se lupte din toate puterile cu ei, să le-arate el lor cine-i șeful și așa mai departe, dar n-ar fi fost atât de satisfăcător precum credea. La urma urmelor, lumea asta o fi conținând ea guvizi, dar nu avea niște zmei mai de doamne-ajută, ci doar niște pânze colorate care fâlfâiau deasupra plajei. Așa că oftă ușurel și-i zise vânzătorului de zmeie:

-Umanule! Îmi dai și mie un zmeu?

Vânzătorul de zmeie nu prea avea încredere în pisici, așa că se făcu că nu-l aude.

-Hei! Nu te face că nu m-auzi! îl certă Zaurel, nesuportând să fie ignorat. Te mușc! își continuă el amenințarea, clănțănind dințișorii.

-Uite ce-i, eu sunt mai mult cu câinii, nu cu pisicile, știi? hotărî vânzătorul de zmeie să vorbească, mai mult ca sigur de frică.

-Nu știu unde ești tu cu câinii, dar aici nu văd nicio potaie pe lângă tine, așa că n-ai de ales și trebuie să mă asculți! îi explică Zaurel cât putu de calm. Dă-mi un zmeu, imediat! P-ăla în formă de fluture!

-Nu, n-o să-ți dau un zmeu așa, pur și simplu, doar pentru că ai tu chef! protestă vânzătorul de zmeie. Ești impertinent!

-Sunt un motan-dragon, umanule! Tu nu știi cu cine ai de-a face! Acușica fac prăpăd cu scăpăriciul, stai numai să vezi, se-nfurie Zaurel, pregătindu-se să-l învețe minte pe inconștientul care i se opunea. Norocul lui fu, bineînțeles, Bubu, care se băgă între ei și făcu pe negociatorul. Îi povesti umanului pe scurt prin ce trecuseră ca să ajungă la el și de ce aveau nevoie de zmeul-fluturaș, apoi îi promise că-i vor da ceva în schimb dacă îi ajută. Până la urmă, mai de voie, mai de nevoie, vânzătorul de zmeie fu de acord.

-De dragul lu' ăsta mic, că vorbește politicos, o să vă dau ce vă trebuie. Dar numai și numai dacă îmi faceți o favoare. Vreți să aveți grijă de zmeiele mele cât stau eu la plajă ca să-mi uniformizez bronzul? îi rugă comerciantul, arătându-le pe picioare și brațe liniile clare de demarcație dintre pielea albă ca perluțele de brânză și pielea arsă de soare.

-Păi asta e treabă de câteva zile, umanule, și noi ne grăbim! pufni Zaurel, parte în râs, amuzat de aspectul vânzătorului, parte jignit că acesta ar fi putut crede că el, motanul-dragon, are vreun pic de timp de pierdut.

-O oră măcar! îl rugă vânzătorul de zmeie trăgând de tricou ca să vadă că se bronzase cu anchior.

Mişcat, Zaurel acceptă până la urmă.

-Şi după aia îmi dai zmeul-fluturaş?

-Îţi dau zmeul-fluturaş! strigă vesel vânzătorul de zmeie înmânându-i motanului-dragon sforile. Scăpat de povară, îşi dădu jos tricoul, pantalonii scurţi şi şosetele, se unse pe părţile albe cu loţiune de bronzare rapidă, iar părţile înnegrite şi le înfăşură cu fâşii de material ca să le ferească de soare. Arăta ca o mumie neterminată.

-Ne vedem curând! le strigă pisicilor care se încurcaseră deja în sfori şi panglici, apoi îşi aranjă prosopul şi se trânti pe burtă.

Zaurel şi Bubu rămăseseră astfel şefi peste zmeie, şi chiar dacă acum motanul-dragon ştia că ăştia erau de alt fel, nu ca cei din Raznastan, pe care trebuia să-i provoace mereu la jumătate de luptă dreaptă ca să le bage minţile-n cap, tot se bucura că putea să-i ţină din scurt şi chiar să-i smucească din când în când, dacă i se părea că zboară prea îndrăzneţ.

În următoarea oră, cele două pisici s-au plimbat pe plajă când relaxate, când speriate din cauza vântului care ba-l împingea pe Zaurel, ba ameninţa să-l ia pe micul Bubu pe sus. Zaurel îi tot spunea să nu se mai ţină de zmei, dar Bubu era prea entuziasmat de felul în care fluturau pe cer bucăţile colorate de pânză şi insista să fie în mijlocul acţiunii, trăgând ici de câte-o sfoară, dincolo zgâlţâind alta. Din când în când exersau săriturile de pe loc şi câte-un „triplu tulup”[6], iar oamenii îi aplaudau de pe margine.

-Sunt făcut să ţin zmeii de coadă, constată Zaurel după o vreme, aşezându-se pe o saltea gonflabilă. În scurt timp o să-i dăm fetiţei zmeul-fluturaş în schimbul inelului, inelul chelneriţei în schimbul mâncării, mâncarea tipilor în schimbul ierbii şi iarba lui Macaronel în schimbul informaţiei despre guvizi! Suntem pe drumul cel bun, Bubu!

Chiar erau pe drumul cel bun. Apoi totul s-a dus de râpă.

Degeaba mai amân momentul, trebuie să vă povestesc cum au fost necesare doar câteva secunde pentru ca un simplu ghinion să spulbere tot ce reușiseră cele două pisici să clădească până atunci.

Carevasăzică, după ce motanul-dragon s-a așezat pe saltea, a privit curios în jur. Pe șezlongul vecin se afla cea mai frumoasă pisică cu zece sfârcuri. Era albă cu pete de culoarea castanelor coapte, avea un nas roz bombon și o zgardă de un galben strălucitor. Mare gagicar din fire, Zaurel începu să flirteze:

-Singurică, singurică?

Doar că mâța nu părea să fie în dispoziția potrivită pentru o aventură romantică. Nu-i aruncă lui Zaurel nici măcar o privire, din contră, rămase lungită la soare, ignorându-l.

-Te lași greu, da? mormăi motanul-dragon uitând, doar pentru o secundă, că trebuia să aibă grijă de zmeie. Își umezi grăbit lăbuțele și începu să-și aranjeze bretonul și să-și netezească blănița de pe spinare, hotărât să-și impresioneze vecina de plajă.

În timpul acesta, mănunchiul de zmeie se lăsă purtat de vânt direct spre largul mării. Bubu alergă ce alergă după ele, dar când dădu de apă se zgribuli tot și făcu cale-ntoarsă. În calitate de locotenent al motanului-dragon, Bubu își petrecuse cea mai mare parte a timpului în tot felul de misiuni periculoase, atârnat, urmărit, gâdilat, amenințat, fugărit, șantajat și chiar tras de coadă, așa că era obișnuit cu foarte multe lucruri, dar apa era una dintre puținele chestii la care nu se pricepea cine știe ce. Nu putea să aibă încredere într-o apă, pentru că îi scăpa printre gheruțe și îi făcea blănița

să se simtă ciudat, iar dacă încerca să se-nvelească cu ea, se risipea imediat, lăsându-l ciuciulete. Trebuia să găsească un plan cât mai uscat.

Zmeiele ajunseseră deja destul de departe, în larg, și se agățaseră de chila unei șalupe, fâlfâind sfidător panglicile în vânt.

-Vezi, măi, că ți-au zburat jucăriile, susură pisicuța abia mijind ochii. Zaurel nu-și dădu seama imediat despre ce vorbea zâna blănoasă, preferând să-i numere la nesfârșit sfârcurile. Apoi, brusc, înțelese. Își privi speriat lăbuțele goale, apoi îl văzu pe Bubu întorcându-se cu urechile tuflite.

-Nuuuuuuuuu! țipă sfâșietor motanul-dragon, prăbușindu-se dramatic în nisip. Eram atât de aproape! Oh, soartă crudă, te blestem!

-Dom' Șef, îl întrerupse timid Bubu, cred că am o soluție!

Zaurel suspină de două ori și ridică privirea înlăcrimată către pisic, întrebându-se dacă i s-a întipărit suficient durerea pe față sau mai trebuie să-și pună niște nisip pe nas.

-Adică totul o să fie bine, Bubu?

-Da, dom' Șef. Sigur sigur, o să vedeți.

Și Bubu îi povesti pe scurt planul salvator, iar motanul-dragon îl aprobă plin de avânt. Numai că aveau o singură problemă.

-Dar cum facem rost de bani ca să cumpărăm o saltea, o bărcuță sau măcar un colac?

Și cei doi pisoi se gândiră ce se gândiră, apoi Zaurel descoperi că răspunsul era unul foarte simplu.

-Îi cerem!

Capitolul 6

În care Zaurel și Bubu fac cheta în Vama Veche

Pe strada principală era agitație mare. Mașinile abia mergeau cinci metri, că trebuiau să se oprească și să aștepte să se dea la o parte oamenii în costume de baie încă ude, cu șaorme în mâini. Niște motocicliști pârâiau nervoși la coadă la hamsii. Șapte fete își alegeau cerceii perfecți de la tarabele cu bijuterii din scoici, iar câțiva adolescenți cu rucsaci în spate trăgeau unii de alții în mijlocul străzii:

-Cazarea e în partea asta!

-Ba e-n partea cealaltă!

Bordura era ocupată de un grup de puști veseli care beau bere ieftină și cântau la chitară. În stânga lor, o fată cu părul roz te lăsa s-o machiezi cum aveai chef pentru cinci lei, iar în dreapta, motanul-dragon ținea în lăbuțe o pancartă pe care scria așa:

„Pune mâna pe motan, ca să ai noroc un an! Marcă banu', că face pe talismanu'!"

Bubu se-nvârtea pe lângă el, fiind ocupat cu colectarea fondurilor de la umanii înduioșați. „Uite, dragă, ce pufos e motanul ăla, ia, flocăie-l" ziceau unii, sau „Haha! Cotoiul ăsta strânge bani să-și ia conserve", în timp ce ăia mai îndrăzneți îl pupau de-a dreptul pe nas. Nici nu are rost să mai spun că Zaurel fierbea de mânie.

-Depravaților! Umani nesăbuiți! Matracucilor!

Și cu cât îl vedeau mai încruntat și mai supărat, cu atât mai tare se înduioșau și se înghesuiau să-l scarpine între urechi.

-Mai explică-mi o dată, Bubu, de ce trebuie să stau eu pe bordură și nu tu?

-Păi, dom' Șef, eu nu sunt așa de impozant ca dumneavoastră, vă dați seama că pentru mine abia dacă ar fi dat umanii câțiva firfirici. Așa, ia uitați, aproape că avem destui bani pentru o bărcuță gonflabilă!

-În formă de mașinuță de curse?

-În formă de Ferrari!

În scurt timp, Zaurel și Bubu reușiră să strângă suficienți bani ca să cumpere nu doar bărcuța gonflabilă pe care pusese ochii motanul-dragon (era chiar foarte șmecheră și avea un volan adevărat, nu desenat, așa cum erau roțile, farurile și portierele), ci și o pereche de slipi.

-Bubu, tu n-ai nevoie de slipi, că ești mic. O să-mi iau eu o pereche, hotărî Zaurel și intră într-un magazin de costume de baie. Bună ziua, doamnă umană vânzătoare! Am venit să-mi dați niște slipi pentru motani sexi!

Tanti era cam plictisită, așa că nu se sinchisi de fițele lui Zaurel.

-Doriți cu coada pe dinăuntru sau pe dinafară? întrebă ea din spatele tejghelei.

-Hmm..., făcu Zaurel cântărindu-și codița în lăbuță. Pe dinafară, sigur pe dinafară. Nu sunt prea îndrăzneț, nu? chicoti motanul-dragon.

-Ce culoare? evită vânzătoarea răspunsul cu o grație înnăscută.

-Culoare? Da, culoare. Oh, e greu, se foi Zaurel. Tu ce zici, Bubu? Arăt splendid în negru, dar un albastru azuriu ar arăta șpectaculos pe blana mea portocalie, nu crezi?

-Sigur, dom' Șef. Negru cu albastru.

-Nu am decât albastru cu negru.

-Bine, fie!

Arăta într-adevăr fabulos Zaurel în noua lui pereche de slipi bicolori, albastru cu negru, iar umanii întorceau capul să se uite după el. I-ar fi plăcut să se mai învârtă pe plajă ca să impresioneze cum se cuvine pe toată lumea, dar aveau de recuperat zmeiele din larg și pentru asta trebuia acționat urgent.

-Urcați cu grijă, dom' Șef, să nu destabilizați bărcuța!

-Eu nu detestabilizez nimic, nu știu ce vrei să spui, bombăni Zaurel abia urcându-și fundul gras în ambarcațiune. Stai așa! Vezi, Bubu, plecam nepregătiți!

-Păi de ce, dom' Șef?

-De vâslit, cu ce vâslești, ai? La asta nu te-ai gândit? Îți zic eu! Uite-acolo, lângă umanul ăla mic, niște lopățele. Ia repede două, dar fără să te vadă! Și adu-le încoace.

Bubu se furișă ca un ninja pe lângă umanul mic și ciordi două lopățele. Pe cea mai mare i-o dădu motanului-dragon, iar pe cea mai mică o păstră el și porniră.

O bună bucată de vreme cele două pisici se învârtiră în cerc, pentru că așa se întâmplă când vâslești cu niște lopățele inegale. Așa că Zaurel se

autoproclamă căpitan de bărcuță, puse lopățica deoparte ca să remedieze problema și când colo, ce să vezi?!

-Gata, Bubu, am și reparat-o! Ia uite ce frumos înaintăm acum! constată el trăgându-se satisfăcut de elasticul slipilor.

Rămas singur să dea la rame, pisoiul negru vâsli ce vâsli, până când reuși să parcurgă aproape jumătate din distanța până la șalupă. Din nefericire, tocmai atunci marea începu să bolborosească nemulțumită. Cine știe ce îi căşunase și ei, săraca. Poate că, sătulă să tot fie boscorodită de neamul mâțelor, s-a gândit să le facă o, cum ar zice Zaurel, o educată și, dacă tot le-a prins la cotitură, să le-nvețe minte s-o mai stuchească și beștelească.

-Păzea, că face valuri! strigă incitat motanul-dragon, ridicându-se pe labele din spate.

-Dom' Șef, ce faceți? O să vă trântească, stați jos!

-Nu mă trântește, Bubu, surfez, uită-te la mine! zise Zaurel crăcănându-se într-un fel care, cu indulgență, semăna cu felul în care stau surferii pe placă. Ah, îmi scârțâie genunchii de la umezeală! mormăi el flexându-și lăbuțele din spate.

Valurile se făcură din ce în ce mai mari, mai furioase și mai înspumate, zguduind bărcuța de le clănțăneau dinții bietelor pisici. Zaurel încercă să mai surfeze puțin, strigând că exact așa era și Keanu Reeves în *Pointbreak*, doar că brunet, însă tocmai atunci marea îi trase o smetie de-l prăvăli în apă.

-Dom' Șeeeeeeef! chirăi Bubu, mai speriat ca niciodată. Dom' Șeeef! Prindeți-vă de lopățică!

-Brlllbrlll, hampf, brrlllbfff, Bubu! veni replica motanului-dragon dintre clăbuci. Bietul de el abia se mai ținea la suprafață. Zvâcnea obosit din lăbuțe, iar blănița grea de apă îl trăgea în adânc.

Bubu se agăță cu codița de volanul bărcuței și încercă să-l salveze pe Zaurel, strigând la el să nu se dea bătut și să prindă dracului odată lopățica, dar degeaba. Cu fiecare secundă, motanul-dragon se îndepărta tot mai tare de bărcuță, puterile îi slăbeau, iar nenonorocita de lopățică din plastic era atât de alunecoasă încât îi era imposibil să se agațe de ea.

-Lhraaa brldlacu! înjură Zaurel și astea fură ultimele cuvinte pe care le mai auzi Bubu din gura lui.

-Dom' Șef! Veniți înapoi! strigă pisicul cu vocea gâtuită, veniți înapoi! Sunteți leit Keanu Reeves, dom' Șef, haideți, întoarceți-vă, începu mititelul să hohotească. Lovi furios marginea bărcii cu lopățica, apoi o strânse în lăbuțe și o îndoi până când o rupse. Aruncă bucățile cu putere, cât mai departe, frământându-și creierii ca să găsească o metodă să-l salveze pe Zaurel. De sărit în apă nici nu se punea problema, chiar dacă ar fi știut să înoate. Era prea mititel ca să tragă după el un ditamai motanul cu blana udă. Se uită spre zmeiele din cauza cărora intraseră în buclucul ăsta și le blestemă printre dințișori, apoi îl podidiră iar lacrimile și, cu cât se gândea mai mult, cu atât plângea mai abitir.

Spre deosebire de Bubu, Zaurel nu stătea niciodată atât de mult pe gânduri. Zicea că el e motan-dragon, nu cloșcă, și avea dreptate, oricine putea vedea asta. Adică, era mai degrabă genul de dom' Șef care pășea pe cimentul ud exact la momentul potrivit ca să lase niște urme drăguțe, fără să piardă minute prețioase întrebându-se dacă nu cumva strică munca umanilor, sau dacă nu o să-i rămână brobonele uscate atârnate de smocurile de păr dintre degete.

Și nici acum, după ce-a căzut în apă, n-a stat prea mult pe gânduri până să se ducă la fund. Că doar era motan-dragon, nu pește.

Capitolul 7

În care Zaurel face biscuiți

Zaurel nu putea să se zbată la nesfârșit. Ar fi putut s-o facă, pentru că asta însemna că ar fi reușit la un moment dat să se agațe de lopățica întinsă de Bubu, sau de marginea bărcuței sau, cine știe, ar fi surfat pe creasta vreunui val mai blând până la mal, dar îl dureau prea tare lăbuțele și plămânii ca să mai continue. Așa că s-a lăsat moale la un moment dat, închizând sub pleoape imaginea micului Bubu care striga la el împroșcând lacrimi în toate părțile. Blănița i se înmuiase și atârna greu, plină cu apă, iar loviturile valurilor îl obosiseră prea tare ca să mai lupte. Zaurel se scufunda și, de parcă nu ar fi fost îndeajuns de dramatică toată situația, câțiva guvizi au venit să se uite la el ca la spectacol.

Când văzu o perdea de lumină albă, strălucitoare, motanul-dragon se duse ață la ea și-ncercă s-o escaladeze, dar avea o textură atât de ciudată încât lăbuțele îi treceau pur și simplu în partea cealaltă. Și zgomotele pacă se transformaseră în sunete de pluș, adormitoare. Mai împunse de câteva ori perdeaua de lumină cu mișcări moi, apoi se trezi brusc dincolo.

Se știe că pisicile au mai multe vieți de cheltuit, iar asta e o lege semi-universală, valabilă atât în lumea noastră, cât și în Raznastan, pe alte planete sau în alte dimensiuni. Motanul-dragon prăpădise una, de aceea ajunsese pe Lumea Cealaltă, după perdeaua de lumină albă. Nimerise într-o încăpere largă, cu pereți înalți din piatră. Din tavan atârnau puzderie de stalactite lunguiețe, iar pe jos, niște stalagmite bulboase acopereau aproape toată podeaua. Pe una mai borcănată, acoperită cu perne umplute cu puf,

trăgea la aghioase un motan bătrân și foarte, foarte mustăcios. Era atât de mustăcios, încât atunci când sufla aerul, mustățile îi fluturau precum tentaculele monstrului Cthulhu. Sforăia zgomotos, încovrigat pe patul din perne, iar urechile îi erau atât de păroase, încât puține sunete, probabil că doar cele extrem de ambițioase, care doreau să facă ceva în viață, ajungeau la destinație.

Cu toate acestea, motanul bătrân păru să audă ceva, pentru că deschise ochii încețoșați și îi pironi pe motanul-dragon, care încremenise în fața lui.

-Tu cine mai ești, umflatule?

De unde fusese oarecum timid când zărise cotoiul venerabil, auzindu-se jignit cu nerușinare, Zaurel își schimbă imediat atitudinea.

-Da' tu cine ești, moșule? replică motanul-dragon, dându-și urechile pe spate.

-Obraznicule! mârâi motanul bătrân. Nici nu mă mir c-ai ajuns aici.

-Cum adică? Ce vrei să spui? Ce-i locul ăsta, un azil? întrebă Zaurel descriind un semicerc cu codița.

-Ești pe Lumea Cealaltă, tinere! Asta înseamnă că ai făcut ceva prostesc și ai murit. Pariez că ai mâncat până n-ai mai putut, am dreptate? Zi, am?

Zaurel nu răspunse. Vestea că murise fu un șoc pentru el. Nu mai murise niciodată, și i se părea ridicol să i se întâmple așa ceva din senin, în timp ce surfa precum Keanu Reeves, fără să se pregătească puțin în prealabil.

-Amuțiși? șuieră cotoiul printre mustăți. Te pomenești că nu știi nimic despre Lumea Cealaltă, nu? Ah, tineretul ăsta ignorant, continuă bombănitul în timp ce-și întindea mădularele înțepenite.

-Și acum ce se întâmplă? reuși Zaurel să îngaime după câteva clipe. Aveam o misiune importantă încredințată de zeița Confuzeea! Nu pot să mor tocmai acum, trebuie să-i duc o găleată plină ochi cu guvizi, nu-nțelegi?!

Auzind de guvizi, cotoiul bătrân se linse încet pe bot, apoi făcu un gest vag cu lăbuța.

-Nu te mai agita așa că mă amețești. Ești din neamul pisicesc, deci ai vreo nouă vieți de trăit. O să te-ntorci la misiunea ta, dar mai întâi trebuie să mă venerezi.

-Ce să fac? căscă Zaurel ditamai gura.

-Să mă venerezi, tinere, că sunt strămoșul tău și așa se cuvine! Ia uită-te, domnule, la el, câtă neobrăzare! se stropși cotoiul năpârlind un smoc groscior de blană de pe spinare.

-Și după ce te venerez, pot să mă-ntorc în bărcuță, la Bubu, ca să recuperăm zmeii?

-Nu mă interesează cu ce te ocupi după aia, mormăi cotoiul. Hai, fă-mi niște biscuiți.

Și Zaurel se apucă să-și frământe strămoșul pe cocoașă. Indicațiile veneau regulat de sub mustăți.

-Puțin mai în stânga. Așa, tinere, respectă-ți înaintașul.

Bietul motan-dragon făcu biscuiți până i se acri. După ce-și veneră îndeajuns strămoșul, începu să tropăie nerăbdător.

-Gata, pot să mă-ntorc la misiunea mea? Am stat o grămadă aici și Bubu sigur se îngrijorează, că el e mic și pune la suflet.

Cotoiul bătrân îl privi doar cu un ochi și își linse vârful mustăților.

-Da, bine, presupun că e timpul să te duci înapoi. Dar ai grijă, băiete! Ai grijă cum te porți, că data viitoare când ajungi aici o să te pun să mă speli pe unde nu ajung!

-De ce, ești anchilozat?

-Im-per-ti-nent! Dispari de-aici, hai! îl grăbi cotoiul bătrân căutându-și o poziție confortabilă în care să doarmă până la următoarea venire a vreunei pisici neatente.

Așa că Zaurel trecu iar prin perdeaua de lumină albă și strălucitoare și se trezi în brațele unui extraterestru. Avea capul țuguiat, fără pic pe păr, negru cu o dungă mov, și din spinarea lui ieșeau tot felul de furtunașe.

-Aaaaaaaaaaa! chirăi motanul-dragon smucindu-se și zvârcolindu-se ca un apucat când își dădu seama că bizara creatură îl pupă pe gură. Aaaaaaaaaaa!

-Trăiește! strigă extraterestrul și din spatele lui își iți capul cel mai fericit Bubu cu putință.

-Dom' Șef! Ați înviat!

Capitolul 8

În care aflăm cum l-a salvat pe Zaurel un extraterestru

După ce Zaurel căzuse din bărcuță și se dusese la fund ca o ghiulea[7], Bubu începuse să jelească. Atât de tare bocea, încât îl auzise scafandrul din șalupă și venise repede în ajutor. La început a crezut că cel care căzuse în apă era Keanu Reeves. Era foarte greu să te înțelegi cu Bubu în starea de disperare în care se găsea, bălmăjind printre smiorcăieli ceva despre faimosul actor canadian al cărui nume înseamnă „briza rece peste munți” în hawaiană.

-Dom’ Șef s-a scufundat, umanule, ce nu pricepi?! E leit Keanu! Văleeeeeeeuu, dom’ Șef, cine mai găsește acum guvizii lu’ Confuzeea? Doooooom’ Șef, unde v-ați dus, dom’ Șef, unde v-ați dus și m-ați lăsat aici, în bărcuță, văleeeeu!

-Stai liniștit, mititelule! Îl salvez eu pe șeful tău! îi promise scafandrul și coborî imediat în adâncuri, cu ochii-n șaișpe după un tip brunet, înalt și superb, în pericol de moarte. Când a văzut un motan durduliu, blond și leșinat într-un mănunchi de alge, a stat puțin pe gânduri, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-l caute mai departe pe Keanu Reeves. Din fericire, scafandrul avea și el acasă niște pisici și știa cât de ~~aiurea~~ diferit văd ele lumea. Ăsta trebuie să fie dom’ Șef, își spuse el și-l apucă de subțiori, înotând cât putea de repede.

Ajunși la suprafață, scafandrul îl puse pe Zaurel în bărcuță, iar Bubu începu să se agite și mai tare. Voia să-i facă respirație gură la gură, dar pisicile nu au cine știe ce buze și nu pot să și le pună etanș una peste alta, așa că-l rugă pe scafandru să-l salveze pe bietul motan-dragon.

-Săracu' dom' Șef, ce fleșcăit e, murmură Bubu în timpul resuscitării, frângându-și lăbuțele.

La un moment dat, Zaurel deschise ochii și strănută cu putere. În sfârșit, era în afara oricărui pericol și în curând blănița avea să i se usuce și să îi stea fabulos de înfoiată.

-Ce mă bucur că sunteți teafăr! îi sări Bubu în brațe, emoționat până peste poate. Dar motanul-dragon nu-l îmbrățișă la rândul lui, pentru că nu avea vreme de fleacuri.

-Lasă fuziunile sentimentale, Bubu, și zi-mi mai bine de ce ne-am pricopsit cu extraterestrul ăsta. De unde vine?

-Scafandrul? De-acolo, zise Bubu arătând cu o gheruță bine ascuțită spre șalupa de care atârnau zmeiele buclucașe.

-Eu sunt Dănuț, se prezentă scafandrul, dând mâna cu lăbuțele pisicilor. Pfui! făcu el ștergându-și fruntea. Ce zi fu și asta, băi băieți! De dimineață, frate-miu, Vincențiu, m-a sunat plin de nervi că i-au fugit niște clienți de la cherhana fără să plătească nota, după aia, când veneam cu mașina-ncoace –că eu stau în 2 Mai, știți? – mi-a tăiat calea un zurbagiu pe motocicletă, mai adineauri m-am trezit cu niște zmeie în cap și acum, na, ziceți și voi! Cine-a mai pomenit să faci respirație gură la gură unui cotoi cu slip?

-Îmi amintesc! a strigat Zaurel rușinat până în vârful codiței. Vai, îmi amintesc tot. M-ai pupat pe gură, ciudatule?

-Nu te-am pupat, te-am salvat! Ăsta mic n-are buze și a trebuit să...

-M-a pupat un extraterestru! continuă Zaurel să se plângă.

-Nu sunt extraterestru, sunt scafandru profesionist aici, la centru. Fac scuba și antrenez...

-Te antrenezi să pupi motani necunoscuți, sigur că da!

-Nu-i adevărat, și dacă m-ai lăsa să termin ce am de zis...

-Bubu, nu mai spui la nimeni!

-Nu mai spun, dom' Șef. Mucles! zise Bubu trăgând fermoarul guriței.

Scafandrul îi privi cu un amestec de exasperare și dezamăgire, apoi dădu să-și pună la loc tubul de respirat și să se ducă în treaba lui, dar Zaurel îl opri circumspect.

-Și, zici că tu ești umanul din șalupă, carevasăzică? Scafandrul Dănuț îl aprobă obosit. Asta e foarte bine, da, continuă motanul-dragon gândindu-se abitir. E foarte bine, pentru că zmeiele alea sunt ale mele și trebuie să mi le dai.

-Nu te cred, zise scurt scafandrul.

-Bine, nu sunt chiar ale mele, eu, mă rog, împreună cu Bubu aici de față - și spunând asta Zaurel îi spălă rapid celui mic o urechiușă - le aveam în grijă, predate de însuși vânzătorul de zmeie.

-Așa, și? De ce n-ați avut grijă de ele?

-Ba am avut, cum să n-avem noi grijă?! Dar ghici ce s-a întâmplat.

Scafandrul aştepta în tăcere continuarea.

-Nu ghiceşti? îl îmboldi Zaurel.

-Şi dacă nimeresc răspunsul corect o să recunoşti că l-am nimerit?

-Bineînțeles că nu, zise motanul-dragon. Hai că-ți spun tot eu. Zmeiele mi-au fost sustrase de o tornadă!

Bubu dădu să comenteze, dar Zaurel îi puse o gheruță pe botic şoptind „Mucles". Astfel, Bubu înțelese că motanul-dragon îi făcea umanului o păcăliță ca să-l convingă să le dea zmeiele înapoi.

Scafandrul ridică din umeri aranjându-şi ochelarii de protecție.

-O tornadă, repetă el indiferent. Şi tornada aia v-a smuls mănunchiul de sfori din lăbuțe, codițe sau de unde-l țineați, şi când a ajuns în dreptul şalupei mele s-a potolit la fel de brusc cum a apărut, da?

-Da, exact aşa a fost. Acum înțelegi tot.

Bietul scafandru Dănuț nu mai zise nimic. Avusese şi aşa o zi prea ciudată ca să mai aibă vreun chef să se certe cu nişte mâțe tembele pentru nişte zmeie. Mai ales cotoiul portocaliu, ăla îi ajunsese până aici - uite, până aici adică în vârful capului. Se gândi să le lase-n plata domnului şi să ducă el zmeiele vânzătorului de zmeie, pe care-l cunoştea de altfel foarte bine, că doar erau veri. Dădu să sară în apă ca să înoate până la şalupă, dar nu mai apucă, pentru că în spatele lui se iscă o zarvă mare de tot. Se întoarse exact la timp ca să-l vadă pe Zaurel înfigându-şi o gheruță în plasticul subțire al bărcuței.

-Ffffffiuuuuuuuu! făcu spărtura, iar motanul-dragon, care se adapta foarte uşor la orice situație şi câteodată improviza la fel ca MacGyver, îl

apucă pe Bubu cu dinții de ceafă, așa cum își cară pisicile-mame puii, și-l lipi cu poponețul de gaură.

-Bubu, ce-am făcut eu acum se numește, în limbajul de specialitate al șpionilor, o diversiune! îi explică el pisoiului care căscase niște ochi mari, mari de tot, simțindu-se suflat pe unde nimeni nu-și dorește să se simtă suflat.

Pus în fața abilităților extraordinare de *șpion* ale lui Zaurel, scafandrul Dănuț nu mai avu ce să facă și cum s-o dea la-ntors. Sări în apă și începu să împingă bărcuța până la șalupa lui, ca să salveze pisicile. După aia îi dădu lui Zaurel mănunchiul de zmeie, hotărând să se șteargă pe lăbuțe, pardon, pe mâini de toată afacerea, mai ales că motanul-dragon încă rămăsese cu impresia că fusese pupat pe gură cu niscai scopuri imorale. Bietul uman se simțea stors de puteri după toată aventura asta, chiar mai stors decât după cele cincisprezece minute pe care le petrecuse recent într-o scufundare la o adâncime de treizeci de metri. Simțea că-i explodează capul, așa că, imediat cum ajunseră pe plajă, își luă stângaci la revedere de la pisici și fugi încotro văzu cu ochii.

Zaurel, încă suspicios, îl urmări cu privirea o vreme, clătinând nemulțumit din cap.

-Uite, Bubu, uite-l cum fuge de frică să nu chem televiziunile. Păi, crezi că lumea n-ar vrea să știe ce s-a petrecut acolo, în larg? Cum am fost agresat de un uman fără scrupule? Hapciu! Fir-ar să fie, făcu el ștergându-și un mucișor, dacă sunt păscut de o răceală?

Bubu știa că nu are niciun sens să-i explice motanului-dragon că nu se petrecuse nimic anapoda și că umanul îi salvase de fapt viața (una dintre ele), așa că nu-i răspunse. În schimb, se apucă să-și spele sârguincios

blănița ciufulită, plescăind mai tare decât era cazul. Așa fac câteodată pisicile, exagerează.

Și cum stăteau ei așa pe plajă, Bubu crăcănat, încercând să ajungă în diverse locuri mai sensibile, și Zaurel încercând să-și ia temperatura, din cer veni în mare viteză o minge roz de volei care-l izbi pe motanul-dragon drept în căpățână.

-E un atentat! răcni el prăbușindu-se în nisip. Aaaaaauuuuu!

-Dom' Șef! țipă și Bubu, foarte impacientat, dom' Șef, nu vă lăsați doborât!

Dar era prea târziu. Motanul-dragon zăcea inert pe burtă, cu sforile zmeielor prinse sub el. Dintre umbreluțe apăru gâfâind un uman. Se opri să-și tragă sufletul, apoi strigă:

-Hei, mâțelor! Dați-ne și nouă mingea aia!

Capitolul 9

În care Zaurel și Bubu joacă volei pe plajă

De obicei, pisicilor le plac foarte mult mingile, dar sunt și situații când le plac mai puțin. O astfel de situație este cea în care o minge mare notată cu *M* lovește capul mic al unui motan-dragon, notat cu *c*. Capul, nu motanul-dragon. Acesta se notează de obicei cu *Z*, de la Zaurel. Altfel, pisicile găsesc mingile tolerabile, pentru că sunt utile în antrenamentele lor de agilitate și la scosul din minți al umanilor. Aceștia nu înțeleg cum de toate mingile care pot încăpea sub frigider, ajung sub frigider exact în colțul din care este imposibil să le mai scoți vreodată cu un băț sau cu o riglă.

Mingea care l-a lovit pe Zaurel nu încăpea sub frigider pentru că era aproape cât el de mare. În plus, mai era și roz, exact ca nasul lui. După impact, motanul-dragon a căzut într-o parte, iar mingea în partea cealaltă, în semn de solidaritate. La urma urmei, nu era belicoasă din fire. Fusese aruncată de altcineva, fără să-și fi dat acordul în prealabil.

Imediat cum se trezi din leșin, Zaurel începu scandalul.

-E strigător la cer ce se întâmplă aici! Nu mai poate motanul să stea liniștit pe plajă că imediat îi cade un proiectil în cap. Au, zise el frecându-și tigva, apoi, către minge: Ar trebui să te pedepsesc. Norocul tău că nu pot să te mușc.

-Dar n-a fost vina ei, dom' Șef, am văzut eu! interveni Bubu împăciuitor. Umanul a aruncat-o.

-Așa, carevasăzică. Umflatul care horcăie sub umbreluță?

-Nț, era altul. Din grămada aia de-acolo, vedeți? arătă pisicul spre unii care așteptau ceva cu mâinile în șold.

Erau tot felul de umani, tineri și purii, slabi și grași, femei și bărbați, mai bronzați sau mai puțin bronzați. Stăteau în soare, ștergându-și din când în când sudoarea de pe față cu dosul palmelor și aruncând priviri nerăbdătoare către mingea roz. Cel care îi strigase mai devreme se apropie cu pași mărunți de ei.

-Vreți să jucați și voi? Ne mai trebuie doi oameni.

-Noi nu suntem umani, umanule! ripostă Zaurel țâfnos.

-Da, mă rog. Ne mai trebuie doi jucători, nu contează ce fel de jucători. Vreți?

Zaurel se uită întrebător la Bubu și Bubu se uită întrebător la Zaurel, apoi amândoi zvâcniră scurt codițele și răspunseră în același timp.

-Vrem!

-Dar ne jucăm cu o mingiucă, adăugă Zaurel. Asta e prea bătrână, uite. Nici nu s-a mișcat de-acolo după ce ne-am ciocnit. Pesemne e tare obosită.

-Mă tem că nu putem să jucăm cu o mingiucă, zise umanul. Regulamentul spune că trebuie să folosim o minge cu circumferința de 66 de centimetri.

Auzind de regulament, pe Zaurel îl apucară pandaliile. În Raznastanul lui de baștină, așa cum știe toată lumea, nu există reguli. Acolo, oricine poate face orice, pentru că e mai palpitant să nu știi niciodată la ce să te

aștepți. Ba chiar oricine poate deveni orice, indiferent ce e deja, tocmai pentru că nimeni nu-i spune ce-ar trebui să fie.

-Ăștia nu-s în stare nici să se joace fără reguli! zise motanul-dragon lovindu-se exasperat cu lăbuța peste frunte.

-Da, dom’ Șef, sunt praf, îl aprobă Bubu țopăind, dar am putea să ne jucăm puțin, nu? Până vine vânzătorul de zmeie, că oricum nu avem ce face acum, se grăbi să menționeze, pentru că nu voia ca șeful lui să creadă că e un pisoi iresponsabil.

Motanul-dragon acceptă până la urmă să folosească mingea roz și o rostogoli prin nisip până la ceilalți. Umanii începură să se văicărească.

-Vai, ce pisici drăgălașe!

-Vai, uite ce breton are ăla grăsunel!

-Vai, ce creaturi ravisante!

Zaurel îi privi cu un vag dezgust pe fiecare în parte, apoi apucă mingea în lăbuțe, își luă avânt și o aruncă drept în nasul unui uman cam mic de înălțime, care purta niște izmene înflorate.

-Hei, motane, ce faci? Nu așa se joacă volei! protestară imediat câțiva jucători, iar Zaurel păru că înțelege și ceru mingea înapoi ca să facă lucrurile cum trebuie.

-Fii atentă, îi șopti el mingii roz, eu te arunc spre umanul ăla mare care se uită strâmb la noi, și tu îi zbori șapca, bine? Apoi către Bubu: N-are nimic de comentat! Înseamnă că fac ce trebuie, nu-i așa, Bubu?

-Așa e, dom’ Șef!

Și o aruncă din nou.

E greu de descris starea de enervare care-i cuprinse pe umani după ce motanul-dragon îl trosni pe unul dintre jucători cu mingea direct în scăfârlie. Bubu, Zaurel și mingea țopăiau fericiți, dar ceilalți dădeau încruntați din mâini și făceau tot felul de semne jignitoare către pisici. Câțiva voiau să le gonească, iar unul dintre ei prinse mingea și n-o mai lăsă să se bucure, chestie care îl făcu pe Zaurel să clatine nemulțumit din cap.

-De ce te oftici pe minge? întrebă el și nici nu mai așteptă răspunsul, că plonjă vreo doi metri prin aer și se înfipse cu dințișorii ascuțiți direct în coapsa umanului. Cranț-cranț! Dă-i drumul imediat, ofticosule!

Umanul se conformă chirăind de durere, în timp ce Zaurel se duse repede să îmbărbăteze mingea proaspăt eliberată și s-o arunce spre Bubu.

-Motane, gata cu prostiile! îl certă individul care le propusese să joace. Știi sau nu știi să joci volei?

-Bineînțeles că știu să joc polei! protestă Zaurel ofuscat. Sunt un motan-dragon educat și cu scăpărici! Tu ai scăpărici? Ia să-l văd!

Tipul ridică din umeri.

-N-am scăpărici, dar asta n-are nicio legătură cu voleiul!

-Ei, n-are, cum n-are când are, bombăni Zaurel făcând semn lui Bubu cu codița să se pregătească de manevra-șoc. Pisicul înțelese imediat ce avea de făcut pentru că, să nu care cumva să uitați, amândoi erau foarte bine pregătiți în arta spionajului. Mă rog, Zaurel era foarte bine pregătit, iar Bubu era în curs de foarte bună pregătire. Carevasăzică, pisoiul își legă zmeiele de coadă ca să nu-l încurce în mișcări și așteptă semnalul.

-Hai, dați-ne mingea înapoi și valea! Duceți-vă să prindeți șoareci, vorbi tipul fără să-și dea seama că-ntrece măsura.

-Oh, făcu Zaurel punând o lăbuță în dreptul gurii, cât tupeu! Scoase un mârâit scurt, înfipse labele din spate în nisip, dădu din poponeț stânga-dreapta de câteva ori și o rupse la fugă. Bubu și mingea se luară imediat după el, încurându-se.

-Ce face victima, Bubu? întrebă Zaurel.

-Cooperează cu mult zel, dom' Șef, raportă Bubu încercând să mai domolească puțin mingea care începuse să țopăie de bucurie.

-Bun, bun, aprobă motanul-dragon, foarte mulțumit de sine. Avea și de ce. Acum, mingea era liberă și asupritorii ei n-aveau decât să se oftice cât voiau. Cred că suntem suficient de departe, Bubu, e timpul ca mingea să se bucure de viață! comandă el voios, iar pisoiul se supuse imediat. Luându-și avânt, îi dădu cu lăbuțele din spate un șut atât de puternic, încât mingea zbură ca un aeroplan peste oameni și prosoape.

-Ce frumos se duce, dom' Șef. Silențios, așa, nu fâlfâie deloc, observă Bubu urmărind-o cu privirea.

-Într-adevăr, Bubu, zboară într-un mod deosebit, aprecie Zaurel. Dar ajunge cu faptele bune, trebuie să ne vedem de misiunea noastră! Ia, fă-mi o recapitulată! ordonă motanul-dragon întorcându-se cu spatele, la timp ca să nu vadă cum zborul mingii se frânge brusc, fix în capul unei fetițe care cocea la soare niște plăcinte de nisip.

-Păi, recuperarea a mers strună, dom'Șef, zise Bubu dezlegând zmeiele de codiță, și acum trebuie să i le dăm înapoi vânzătorului în schimbul zmeului fluturaș, pe care i-l dăm umanei mici în schimbul

inelului, pe care i-l dăm chelneriței în schimbul mâncărurilor, pe care le dăm tipilor cu iarba și iarba i-o dăm umanului cu macaroane în cap, iar el ne spune unde găsim guvizii pentru Confuzeea. Și gata, putem să mergem înapoi în Raznastan.

-Victorioși! zise Zaurel lovindu-se cu lăbuța în pieptul umflat.

-Altfel nici nu avem cum, dom' Șef, întări pisoiul.

-Vom fi un exemplu pentru toți raznastanezii. Bine, eu deja sunt un model în viață.

-Demn de urmat, dom 'Șef.

Capitolul 10

În care Zaurel agață o gagică, iar Bubu își îneacă amarul în băutură

Zaurel s-a mai lăudat singur o vreme, în timp ce Bubu îi ținea isonul. La un moment dat, deși ațipiseră în nisip ca niște narcoleptici, i-a găsit vânzătorul de zmeie și mai întâi le-a arătat cât de frumos și uniform a reușit să se bronzeze, apoi și-a luat înapoi marfa, bombănind că îi șifonaseră zmeul-rechin.

-Dă-ne zmeul-fluturaș, umanule, așa cum ai promis! porunci Zaurel, iar vânzătorul exact asta făcu, apoi plecă în treaba lui.

-Suntem pe drumul cel bun, constată Bubu mulțumit. Să vedeți, dom' Șef, ce repede o să încheiem misiunea.

Dar, așa cum se întâmplă deseori atunci când uiți că orice lucru bun se poate duce mintenaș de râpă, mai ales dacă te bucuri prea devreme, și misiunea celor doi fu în pericol să rămână-n plop și plopul în aer. Să vedeți ce s-a întâmplat.

Cum discutau mulțumiți despre priceperea lor extraordinară la îndeplinit misiuni importante și despre cum părea Zaurel mai zvelt pentru că nu mâncase nimic în ultimele două ore, fiind ocupat cu vizita pe lumea cealaltă și cu salvatul mingii, au trecut iar pe lângă pisica frumoasă cu zece sfârcuri care-i sucise mințile mai devreme.

Și de data asta, motanul-dragon nu părea dispus s-o mai lase să-i scape printre lăbuțe.

-Pss, pss, cichi, cichi, clik, moah, aah! începu Zaurel să flirteze cum știa mai bine, însă pisica îl ignoră de parcă ar fi fost un simplu uman. De fapt, ridică puțin o pleoapă, dar probabil că imaginea care i se dezvăluia în fața ochiului încă parțial acoperit includea taman părțile mai puțin atractive ale motanului-dragon. Adică burta destul de gogoneață, ornată cu șunculițe.

-Dom' Șef, eu zic că e mai bine să terminăm misiunea acum și să flirtați după aceea, când suntem mai liniștiți, propuse Bubu îngrijorat că vor pierde timp prețios și că, mai mult ca sigur, vor intra iar în cine știe ce bucluc. Până și pisoiul știa că femeile aduc numai necazuri, numai că lui Zaurel i se aprinseseră călcâiele tare de tot și nu mai puteai să te înțelegi cu el. Se-nvârtea în jurul fufei și mârâia cât putea el de dulce, strecurând din când în când, pe un ton deosebit de apreciativ, și câte o laudă de sine.

-Mamă, mamă, ce târcoale-ți dau!

Numai că pisica îl trată în continuare cu aceeași grațioasă indiferență, chiar dacă la un moment dat căscă larg, mai să-și rupă fălcile și, din cauza unei mâncărimi urgente, fu nevoită să ridice foarte sus un picior. Priveliștea îi provocă bietului Zaurel niște emoții atât de puternice, încât începu să tremure ca un chihuahua.

-Dom' Șef, să știți că protestez.

-Bubu, astea-s treburi de motani și tu ești mic, nu te băga.

-Dar nu e bine ce faceți, eu atât vă zic. Că puneți plăcerea pe primul plan, în locul datoriei, și asta o să vă dăuneze carierei de super motan-dragon.

-Lasă, Bubu, nu-ți face tu griji, că știu să mă descurc cu fetele. Tu vezi mai bine de zmeul-fluturaș, să nu-l pierzi, că m-am chinuit o grămadă

să fac rost de el. Hai, hai, fă pași, că nu-i de tine aici, îl ușui Zaurel fără prea multă delicatețe, apoi se așeză într-o rână, având grijă ca trupul lui să formeze niște curbe seducătoare în nisip. Pisica cu zece sfârcuri catadicsi în sfârșit să-l bage în seamă, dar asta numai pentru că îl auzise pe Bubu zicând ceva de un motan-dragon și acum trăgea de Zaurel să-i arate scăpăriciul.

Micul Bubu oftă necăjit și își legă mai bine zmeul de codiță, apoi o luă agale pe faleză, fără să-i bage în seamă pe umanii care-l strigau în toate felurile, de parcă erau nebuni. Pisu, pisucel, pisicuț, pispis, miți, pisoa, pisache, pasoi, miau, miorlăiel, miorlau, băi pisic, șcumpete, dragul de tine, țonțonel, mustățel, simpaticule și tot așa. Se gândea la toate lucrurile pe care le mai aveau de făcut și la câte greutăți urmau să mai întâmpine de acum încolo, pentru că uite, chiar și atunci când zici că gata, lucrurile s-au liniștit și totul o să meargă ca uns, apare de nicăieri o fufă cu zece sfârcuri și-l înfierbântă pe dom' Șef.

Adevărul e că Zaurel era un mare iubăreț. Avusese o grămadă de aventuri, cel puțin două de când îl știa Bubu. O dată cu Pietricica, o pisică actriță care jucase în Harry Potter (era una dintre cele trei feline distribuite în rolul Doamnei Norris, pisica pârâcioasă a lui Argus Filch, îngrijitorul castelului Hogwarts), și o dată cu o starletă de Instagram pe nume Nala, faimoasă pentru felul adorabil în care se mira cu gura deschisă. Niciuna dintre aventuri nu durase mai mult de câteva ore, pentru că atât motanul-dragon cât și domnișoarele despre care v-am spus aveau un program zilnic deosebit de încărcat. Numai baia le lua o grămadă de timp, ca să nu mai vorbim despre mâncat și dormit.

N-a zis nimeni că-i ușor să fii pisică.

Și acum probabil că Zaurel avea să se țină, la propriu, după coada duduii ăleia, cel puțin două-trei ore. Un timp prețios pe care l-ar fi putut

folosi mai bine, dar ce era să mai facă și Bubu, mititelul de el?! Să se ia de dom' Șef? Nu putea. Așa e când încapi într-o ceașcă, n-ai pic de autoritate.

Se hotărî să meargă la Bibi. Păi, dacă motanul-dragon avea voie să-și facă damblaua, Bubu de ce nu și-ar fi făcut-o și el pe-a lui? Avea chef să meargă la Bibi de când ajunseseră în Vama Veche și văzuse firma cu B-urile boboșate, la fel ca cele din numele lui. Se simțea cumva legat de locul cu pricina, așa că intră fără să ezite, se duse glonț la bar și sări pe tejghea, apoi își aranjă zmeul ca să nu deranjeze vreun uman.

-Ia zi, piticule, ce-ți dau? îl întrebă barmanul binevoitor. Îți încălzesc niște lăptic?

-Lăpticul e pentru copii, răbufni Bubu împungând cu lăbuța o solniță până când o trânti pe podea. Dă-mi niște chefir! Vreau să mă-mbăt de necaz.

Barmanul, ca un adevărat profesionist, nu comentă. Îi turnă pisicului supărățel chefir într-un castron și îi puse pe o farfuriuță câteva bobițe uscate cu gust de somon[8].

-Mulțumesc frumos, zise Bubu și lipăi puțin chefir, atent să nu dea pe mustăți, apoi ronțăi o bobiță.

-Ai avut o zi grea? zise barmanul frecând o pată pe tejghea.

-Dac-ai ști…, suspină Bubu privind fix peretele din stânga lui.

-Probleme cu motoceii?

-Aș vrea eu!

-Cu laserul?

-Mai rău! Cu femeile.

-Aoleu! făcu barmanul impresionat. Păi cum, așa mic și deja ai probleme cu femeile?

-Ei, nu eu. Dom 'Șef! Din cauza asta poate ratăm misiunea. Și e importantă! își vărsă Bubu năduful, apoi mai linchi niște chefir. Parcă îl mai liniștea băutura, iar umanul din fața lui părea să se priceapă la ascultat, nu ca motanul-dragon care abia dacă îl mai lăsa să strecoare două vorbe, unde mai pui că mereu se lua de el că e mic și așa și pe dincolo. Ce dacă-s mic?! mârâi el.

-N-are nimic dacă ești mic, întări barmanul.

-Adevărul e că mai știu și eu câte ceva. Și dacă eram eu Șeful, îi ziceam pisicii ăleia, apropo! Nici nu e cine știe ce frumusețe!

-Nu e?

-Nu. E albă cu pete, mare brânză. Doar că are zece sfârcuri și asta îl înnebunește pe Zaurel. Îi plac și pisicile cu opt sau chiar cu șase sfârcuri, dar e lacom. Mereu vrea mai mult. Așa face și cu mâncarea.

-Ei, cu mâncarea e altceva. Dar tu cred că vorbești de dorință acum. E foarte puternică, să știi, și capricioasă, îi explică barmanul amintindu-și că în urmă cu doar câteva zile petrecuse noaptea cu o femeie care avea mult mai mulți ani decât el. În situația aia chiar că nu putea să dea vina pe lăcomie.

-Și doar i-am zis, dom 'Șef, protestez! Lui nu-i place să protestezi, știi? sughiță Bubu băgând iar boticul în chefir. Dacă-l contești, se zbârlește tot și începe să vorbească urât, asta, bineînțeles, când nu începe să dea cu foc ca un maniac.

-E piroman? se interesă îngrijorat barmanul.

-Nu, doar că are un scăpărici. L-a confiscat într-o misiune de la un dragon malefic care făcea trafic cu unt stricat.

Barmanul păru dezgustat. Stropi tejgheaua cu puțină apă, apoi luă dintr-un sertar o cârpă uscată și se puse s-o șteargă și mai abitir.

-Eu nu mă născusem încă, dar am auzit povestea chiar de la bătrânii Raznastanului, explică Bubu cu ochii strălucind ori de la băutură, ori de la bucuria pe care o simțea vorbind netulburat cu cineva care era atât de atent ca barmanul. Dragonul ăsta, Arș îi zicea, avea o metodă diabolică de lucru. Cumpăra unt aflat încă în perioada de valabilitate, apoi aștepta să expire și-l întindea tacticos pe felii de pâine. Făcea tartine cu marmeladă de căpșuni sau vișine, ca să acopere mirosul rânced. Și după aia...

-După aia...? trepidă barmanul.

-Tartinele începeau atacul la micul dejun, vorbi Bubu după o mică pauză, pentru efect. Se repezeau fără milă la raznastanezi, bulucindu-se la gura lor. Era un adevărat măcel. Toți gemeau și se chirceau, îmbulzindu-se la toalete. Atunci, Zaurel l-a provocat pe dragon la luptă dreaptă.

Barmanul se scărpină confuz în ureche.

-Cum adică se repezeau tartinele la raznastanezi? Ce înseamnă asta?

-Păi, la noi, în Raznastan, mâncarea alege cine s-o mănânce și zboară singură către țintă. E emancipată, sublinie Bubu cu codița în aer.

-Aha. Bine, pot să înțeleg asta, zise barmanul îngăduitor. Și, mai departe?

-Păi, da. S-au luptat zi de vară până-n seară. Bestia cu solzi râgâia agresiv, îl trosnea cu coada și chiar i-a dat cu unt expirat pe la bot, dar nici dom 'Șef nu se lăsa mai prejos și-l gherăia pe unde nici nu se aștepta. I-a dat cu gingițu și cu cungfu până i-a zburat scăpăriciul cât colo. Astea-s niște tehnici de luptă, explică Bubu văzând nedumerirea de pe fața barmanului. După aia a confiscat scăpăriciul și așa a devenit motan-dragon.

-Extraordinar!

-Corect! Hâc! sughiță Bubu și puse imediat lăbuța la gură, rușinat.

După aceea mai sughiță de câteva ori, așa că barmanul trebui să-l sperie ca să înceteze.

-BAU!

Bubu nu se mai îmbătase niciodată, așa că nu știa prea bine ce i se întâmplă. Se simțea călduț și amorțit și îi venea să stea cu burtica în sus, dar s-a abținut pentru că era totuși un pisoi foarte politicos și aia nu era tejgheaua lui, chiar dacă își frecase de câteva ori boticul de un colț ca să-și marcheze teritoriul. Nici măcar n-ar fi putut s-o ia cu el, că era prea mare și avea deja de cărat zmeul-fluturaș până când o găseau pe fetița cu inelul. Își aranjă puțin blănița pe unde i se ciufulise, apoi își aminti de Zaurel și iar se enervă. Își făcu lăbuța pumn și dădu cu ea în masă de-i zdrăngăni castronelul cu chefir.

-Da! Deci dacă eram eu Șeful, îi ziceam pisicii ăleia...

-Băi, Bubu! Carevasăzică, tu vrei să mă răstorni? se auzi deodată vocea lui Zaurel și pisicul îngheță de spaimă.

Motanul-dragon stătea în prag cu lăbuțele-n șold, uitându-se cu ochii liniuțe la bietul Bubu care abia reuși să îngaime o explicație.

-Nu, dom' Șef, cum să vă răstorn eu pe dumneavoastră, vorbeam și eu doar așa.

Zaurel se apropie agale de bar, sări lângă Bubu și îi mirosi castronelul.

-Ai dat în darul beției de mic.

-Nu-i așa de mic, motane, se băgă barmanul ca musca-n... chefir.

-Umanule, tu să taci, îl puse la punct Zaurel. Ba nu, mai bine fă-mi un cocktail.

-Alcoolic, non-alcoolic?

-Să fie mai fraged.

-Cocktailul nu-i fraged, protestă barmanul nedumerit. Poate să fie aromat, dulce, mai puțin dulce, tare, amar, cremos, răcoritor, exotic și așa mai departe, dar nu fraged.

-Acum tu vrei să mă tragi în piept? se oțărî motanul-dragon. Dacă-i cu cocoș, cum nu poate să fie fraged? Ia vezi, că pun scăpăriciul pe tine acuși!

Barmanul inspiră și expiră de câteva ori adânc, așa cum învățase la un curs de meditație mindfulness, apoi se duse la bucătărie să-l întrebe pe bucătar cum stă cu stocul de cocoși.

În urma lui, Bubu începu să-i explice motanului-dragon că nu avea de gând să dea nicio lovitură de stat și că nu voia decât să termine mai repede misiunea ca să fie întâmpinați cu urale la întoarcerea în Raznastan. Zaurel murea după urale și-n plus, colcăiau endorfinele prin el și numai chef de certat cu locotenentul nu avea. Așa că începu să se dea mare la Bubu cu noua lui cucerire.

-Am lăsat-o îndrăgostită toată, pe onoarea mea! I-a plăcut foarte mult de mine. I-am arătat și scăpăriciul și i-am povestit cum fac eu aventură întruna. După aia ne-am plimbat puțin și, la un moment dat, Suzana –de fapt o cheamă Suzi, dar eu îi zic Suzana că sună mai pomponos, știi? Da, Suzana a început să facă tot felul de chestii erotice și...

-Aoleu, dom' Șef, nu-mi spuneți cum ați făcut chestii erotice, vă rog frumos!

-Ei, cum să nu-ți spun? Ești destul de mare, nu? întrebă Zaurel privindu-l șui, pe sub sprâncene.

Bubu oftă din toți rărunchii.

-Ba nu, dom' Șef. Sunt prea mic, se dădu el bătut pentru a nu știu câta oară în fața motanului-dragon.

Capitolul 11

În care pisicile pun lucrurile-n ordine

Până la urmă, barmanul îl servi pe Zaurel cu o bucată de piept de pui, spunându-i că ăla e cocktailul, dar nici Zaurel nu era de ieri, de-alaltăieri pe lume, pe oricare dintre lumi, și l-a întrebat unde-i coada, că d-aia îi zice *cock-tail*.

-Să știi că sunt afluent în engleză! Oan, ciu, frii, manstăr ghet ofmi și așa mai departe. Am avut o tărcată englezească și d-aia, explică motanul-dragon, apoi mâncă totuși bucățica de piept pentru că, deh, trebuie să mai faci și sacrificii în viață.

După aia au plecat de la Bibi și s-au dus în treaba lor, că aveau o grămadă. Prima pe listă era fetița cu inelul de logodnă care urma să primească amărâtul ăla de zmeu-fluturaș. Bubu abia aștepta să scape de sfoara legată de codiță, că-ncepuse să-l cam irite și-i tot venea să se scarpine. Au căutat-o o vreme printre tarabele cu brățări și mărgele, de care ambele pisici se simțeau atrase ca de niște magneți colorați și zornăitori, apoi s-au gândit că mai bine cercetează tot locul unde o întâlniseră prima dată.

-Dacă mai întârziați mult, plecam și vă lingeați pe bot de inel, îi certă fetița când au ajuns în sfârșit la prosopul unde făcea plajă cu părinții ei.

-Lasă-mă-n supărarea mea, fetițo, că mi-am dat și-o viață pentru zmeul tău prost, răbufni Zaurel care nu suporta să fie certat de un uman,

mai ales de unul încă necrescut. Bubu, hai mai repede, dă-ți ăla jos de pe coadă. Și tu, scoate inelul.

Fetița clătină din cap, nemulțumită de atitudinea motanului-dragon, dar promisiunea era promisiune și trebuia să o respecte. Răscoli prin jucării, dădu jos capacul unei găletușe și scoase de acolo un inel care arăta fix ca toate inelele din aur. Nu avea nimic special, în afară de o pietricică strălucitoare prinsă într-un fel de gheruțe din același metal.

-Unde scrie că e de logodnă? întrebă Zaurel.

-Nu scrie nicăieri.

-Păi și eu de unde știu că e inelul care trebuie, umană mică, hm?

Fetița se înroși la față, arătând ca și cum mai avea atâtica până să-nceapă să plângă iar, așa că Bubu făcu repede schimbul, își băgă inelul pe codiță și îl convinse pe Zaurel să meargă repede la chelneriță ca să afle dacă într-adevăr acela era inelul ei.

-Așa o să ne dăm seama cel mai ușor dacă e inelul care trebuie, dom' Șef!

Și Zaurel fu de acord.

Din când în când mai era și de acord, că nu putea să facă mereu pe Ghiță Contra. Dar asta, bineînțeles, doar ca să-și ia prin surprindere inamicii și să-i inducă în eroare[9].

-Vaaaaaai, mi-ați găsit inelul de logodnă! îi întâmpină chelnerița bucuroasă nevoie mare. Sunteți extraordinari, pe cuvântul meu!

Chiar așa era! Zaurel se uită mândru în jur ca să se asigure că vede toată lumea că-i extraordinar, dar umanii se îmbuibau în continuare

nepăsători. Doar o umană păstoasă cu părul de culoarea paielor se cocoșase pe scaun încercând să-l seducă încet din buze pe motanul-dragon: pis-pis, pis-pis. Degeaba. Motanul-dragon plescăi iritat și se duse mai încolo. Zău că uneori ar fi vrut să fie mai puțin atractiv, dar nu se putea abține. Mereu se găsea câte un uman sau o umană dintr-asta care ținea morțiș să-l mângâie și să-i spună tot felul de prostii, în loc să-l admire cuviincios de la distanță.

-Gata, dom' Șef, uitați, avem mâncarea pentru umanii dubioși! anunță Bubu bucuros că se apropiau din ce în ce mai mult de finalul misiunii.

-Stai, stai, nu te grăbi așa de tare, Bubu. Mai întâi trebuie s-o inspectez! zise Zaurel adulmecând pofticios buchetul de arome pe care-l răspândea o pungă mare plină cu tot felul de cutii și cutiuțe. Ai pus tot ce trebuie? Hamburgeri, clătite cu ciocolată, șaorme și legume de mare? o chestionă pe chelneriță.

-Tot, tot, confirmă ea, admirându-și inelul de pe deget.

-Și un oușor fiert tare?

-Poftim?

-Un oușor fiert tare, repetă Zaurel foarte sigur pe el. E bun pentru blăniță, explică văzând expresia nedumerită a chelneriței. Aceasta se mai gândi un pic, apoi înțelese că motanul avea un deficit de proteine și, fiind una dintre acele ființe care rămăseseră conectate la propria lor natură, știa exact ce îi trebuie ca să-și păstreze sănătatea, nu ca oamenii așa-zis civilizați și inteligenți, care uitaseră de mult că un oușor fiert tare poate face adevărate minuni pentru organism, unghii și păr sau gheare și blană, după caz. Fără să întrerupă nicio secundă contactul vizual, Zaurel continuă manipularea înghițind în sec și lăsându-și rugător mustățile în jos.

-Bine, hai că-ți fierb un oușor, dar îl împarți cu frățiorul tău, da?

-Cu cine? Ce tot îndrugi acolo? Umano, ți-am mai zis că el e Bubu! Nu e motan și nici frățior, e Bu-bu! o certă Zaurel exasperat. Zău așa, umanii ăștia sunt de-a dreptul bătuți în cap, medită el așteptând tratația, fără să bage de seamă că bietul Bubu suspină pe lângă el simțindu-se deodată foarte ne-motan și foarte ne-frățior.

Nu erau frați cei doi, într-adevăr, că pe Bubu îl adusese Confuzeea din altă parte și i-l pasase lui Zaurel ca să-l învețe chestii pisicești. De fapt, îl salvase, așa cum îi salva Confuzeea pe toți cei care nu-și găseau rost în alte lumi și le dădea câte-o menire nouă și plină de însemnătate în Raznastan. Bubu știa că frățiorii lui adevărați nu mai erau pe nicăieri și că doar el scăpase de la înec, dar na, i-ar fi plăcut ca motanul ăsta la care se uita ca la un erou să-l ia naibii odată de suflet și să nu-l mai considere doar un ucenic.

Dar pisicul nu apucă să se piardă prea mult în gânduri din acestea triste, pentru că Zaurel, terminând de mâncat, tună vreo două-trei ordine unul după altul.

-Bubu! Hai să cărăm hamburgerii și toate alea. Apucă punga în dinții din față și ține-te după mine. Dacă o pierzi pe drum nu știu ce nu-ți fac! Și vezi că ți-am lăsat acolo niște oușor, eu nu pot să mănânc prea mult că țin la siluetă, mormăi motanul-dragon încordându-și mușchii burții.

A fost drăguț din partea lui, să-i lase totuși puțin oușor și lui Bubu, nu credeți? Doar că niciodată nu știai sigur dacă Zaurel face o faptă bună din proprie inițiativă, din greșeală, din lene sau dintr-o ușoară stare de greață provocată de faptul că de când a început povestea a băgat în el ca porcul. Oricum, nu mai contează. În scurt timp, cei doi blănoși au apucat fiecare câte-o pungă în dinții din față și au pornit spre umanii din hamace.

-Haide odată, frate motan, că ni s-au lungit urechile de când te așteptăm cu mâncarea aia!

Carevasăzică, nici nu ajunseseră bine la terasa cu pricina, că umanul cu parpalac deja nu-și mai vedea lungul nasului. Zaurel mustăci puțin, gândindu-se dacă merită să se stropșească nițel la dânsul, dar decise că mai bine își conservă puterile. *Ha, ce? Conservă?* tresări Zaurel, dar își dădu seama că nu era decât un gând de-al lui, nu o conservă adevărată, și se liniști.

-Noi ne-am făcut treaba, îi anunță motanul-dragon chinuindu-se să-și scoată o fâșie de plastic dintre dinți. Dați-ne punga cu iarbă și gata, fiecare-și vede de ale lui. Mai repejor, hai, adăugă privindu-l ușor descumpănit pe bărbosul care se târa pe lângă el făcându-i poze peste poze, din toate unghiurile posibile, și murmurând ceva despre cum o să rupă instagramu-n două.

-Dom 'Șef, mie ăsta îmi cam dă fiori, să știți, îi șopti Bubu ferindu-se din calea bărbosului.

-Și mie-mi dă niște sfiori, Bubu. Ignoră-l elegant și-o să plece, îl sfătui Zaurel mișcându-se în jurul axei sale în așa fel încât în fiecare moment să aibă spatele îndreptat spre camera bărbosului.

După ce-și primiră punga cu iarbă, cei doi o luară la fugă spre chemping, ca să afle de la umanul-macaroană unde se găsea găleata plină ochi cu guvizi. Simțind încă un *sfior* la gândul că misiunea se apropia de sfârșit, Zaurel mârâi ghiduș și se-ntrecu în alergarea cu coada pe spinare cu Bubu până ce dădură de primele corturi.

-Băi, Macaronel! Hai că ți-am adus iarba, răcni motanul-dragon imediat ce ajunse în fața cortului rastamanului.

-Șșșșșt! Mai încet, frate, ai înnebunit? Vrei să vină poliția? se auzi un șuierat nervos dinăuntru, apoi rastamanul trase fermoarul și băgă pisicile cu forța în cort. Ce răcnești așa?

-Auzi, tu să nu mă bruschezi pe mine, că atâta-ți trebuie! protestă Zaurel aranjându-și blănița pe unde i-o tulburase umanul lipsit de maniere. Și nici pe Bubu, că e minor.

-Bine, bine, n-am vrut să vă bruschez, îmi cer scuze, făcu spășit individul, care era foarte pacifist din fire și nu-i plăcea să supere lumea. Dar voi nu știți că iarba e ilegală și dacă ne prinde poliția ne bagă la zdup, uite-așa?!

-Stai așa. Stai să ne lămurim. Cum adică e ilegală, în primul rând, și în al doilea rând, pe mine nu mă interesează, nu mă duc la niciun stup că sunt alergic la miere.

-Sunteți alergic la venin, dom' Șef, interveni Bubu.

-La zdup, frate, nu la stup. Adică la pârnaie, la închisoare, pricepi? Pentru că e ilegală, adică n-avem voie să umblăm cu iarbă din asta după noi și nici s-o folosim, explică rastamanul uitându-se afară printr-o crăpătură în pânza cortului. Să sperăm că nu v-a auzit nimeni, murmură el.

Pisicile se uitară una la alta prea puțin impresionate de pericolul zdupului, nu de alta, dar acum aveau alte griji mai importante pe cap.

-Guvizii, Macaronel, zi-ne unde sunt guvizii, îl presă Zaurel agitându-și codița.

-Ce? Ah, da, guvizii, tresări rastamanul frecându-și nervos una dintre bilutele prinse-n păr. Mișcarea respectivă părea să-l ajute întrucâtva, pentru că se mai liniști și începu să povestească ceva despre niște pescari care la

răsăritul soarelui se urcă în bărci și pleacă în larg ca scoată plasele cu pește. Dacă sunteți pe fază și ajungeți la ei exact când trag la mal, pe la cherhana, pe-acolo, până-n deal, poate îi convingeți să vă dea niște peștuci, încheie el într-o notă surprinzător de optimistă.

-Deci tot la cherhanaua aceea ajungem până la urmă! exclamă Bubu. Ai zice că ne-am cam învârtit în cerc tot căutând guvizii ăștia.

-Nu contează, Jean boxează. E-o joacă de pisoi! decretă Zaurel, dornic să încheie misiunea cu succes.

-Deși, dacă mă gândesc mai bine, e posibil mai degrabă să vă ia la goană imediat ce-or să vă vadă, ba chiar să și să arunce cu ceva după voi, îi strică rastamanul toată bucuria.

-Păi de ce să arunce cu ceva după noi? întrebă Bubu făcând ochii mari, mari de tot.

-Ei, nu zic că exact așa o să fie, dar e posibil. Vedeți voi, în ultima vreme pescarii au fost terorizați de o bandă de mâțe hoațe. Au pierdut o grămadă de pește din cauza lor și nu mai sunt așa darnici ca înainte, iar dacă văd pisici, îi apucă pandaliile. Dar voi încercați, că poate-aveți noroc! le ură el de bine și deschise subtil fermoarul cortului, semn că vizita s-a încheiat.

Bubu și Zaurel ieșiră la aer puțin cam tulburați. O bandă de mâțe hoațe era ceva nou pentru ei. Bine, multe lucruri fuseseră noi pentru ei în misiunea asta, dar acum parcă dăduseră peste ceva mai greu de înțeles. Niște pisici infractoare. În Raznastan nici nu mai erau alte pisici în afară de ăștia doi mândri ca brazii, iar ei se credeau cinstiți din fire, chiar dacă lui Zaurel îi plăcea la nebunie să dea cu limitele de-azvârlita. Și acum, din cauza unor derbedei, exista riscul ca nici măcar să nu se poată apropia de guvizii pentru Confuzeea.

-Au stricat tot escrocii ăia, bombăni motanul-dragon. Tocmai acum, la sfârșit, când mai aveam atâtica și terminam misiunea în plină glorie.

-Lăsați, dom Șef, că poate înțeleg pescarii că noi suntem pisici serioase și or să ne dea niște guvizi. Și dacă vor ceva în schimb, ce, nu facem noi rost?

-Ba facem Bubu, cum să nu facem?! Că ne pricepem, ce, n-am făcut noi rost și de iarbă, și de inel, de zmeu și de mâncare?

-Ați făcut chiar rost și de slipi pentru motani sexi! își aminti Bubu în timp ce mergeau agale către dealul din cotul stâng al Vămii.

-Aia zic! Suntem de neoprit! se bătu Zaurel cu lăbuța-n piept amintindu-și că, în general, este foarte capabil, și nici Bubu nu-i mai prejos. Bine, puțintel mai prejos tot e, că abia ajunge cu vârfurile urechilor la mustățile motanului-dragon.

Când au ajuns la poalele delușorului cu pământ roșcat despre care pomenise rastamanul, cei doi s-au oprit și-au ținut sfat. Au stabilit de comun acord să doarmă cu rândul, unul până la ora când se trezesc de obicei pisicile ca să facă rele, și celălalt până aproape de răsărit.

-Trebuie să stabilim un semnal în caz că vedem ceva dubios, propuse Zaurel. Să fluierăm, de exemplu.

-Noi nu putem să fluierăm, dom‘ Șef.

-De ce?

-Că n-avem buze. D-aia n-am putut nici să vă fac respirație gură la gură când v-a scos scafandrul acela din apă, știți?

-Da, bine, să nu mai vorbim despre asta. Atunci, să cântăm un cântecel.

-Nu mai bine mieunăm, dom' Șef?

-Nu, nu pot să încep să miaun din senin ca o pisică obișnuită. Mai degrabă fac ca dragonul.

-Și cum face dragonul? întrebă Bubu, iar Zaurel se gândi puțin și scoase un sunet absolut magnific care-i îngheță măduva-n oase pisicului și băgă spaima-n câteva șopârle pitite pe sub pietre.

Din păcate, sunetul este atât de complex încât e absolut imposibil de reprodus aici și, sinceră să fiu, nici nu țin morțiș să vă sperii atât de tare încât să lăsați povestea baltă tocmai acum, când lucrurile se apropie târâș-grăpiș de un deznodământ.

-Vai de mine, dom' Șef, cum ați reușit să scoateți așa un sunet maiestuos?

-Foarte simplu, dragul meu Bubu, făcu Zaurel răsucindu-și mustața. Am combinat geamătul crocodilului cu trâmbițatul unui elefant mititel, cu guițatul porcului și cu nechezatul calului. Dar uite ce-i, piticule, tu nu ești obligat să faci ca dragonul, căci oricum nu ai scăpărici. Dacă trebuie să mă trezești, poți să miauni. Dar tare, până când mă trezesc de tot, da?

-Bine, dom' Șef, așa o să fac, promise Bubu ușurat că nu era nevoit să amestece toate animalele acelea de zeci de ori mai mari decât el într-un singur sunet înfiorător. După aceea se culcă primul printre florile de mac, mușețel și albăstrele, în timp ce Zaurel începu să facă de strajă, scrutând atent împrejurimile. Când veni vremea să-l trezească pe Bubu, scoase un

strigăt de dragon de băgă toți tremuricii în bietul pisoi, apoi se culcă în același locșor călduț, printre buruieni și floricele.

Capitolul 12

În care Zaurel se luptă cu Aurel, cotoiul infractor

Câteva ore a fost liniște. Bubu patrula conștiincios și aproape invizibil în jurul taberei. Trebuia să te uiți la el cu cea mai mare atenție ca să-i poți distinge conturul blăniței negre pe fundalul nopții. Zaurel sforăia ușurel făcând tulpinile macilor să se unduiască ritmic, luna se prelingea netulburată pe cer, valurile plesneau blând nisipul plajei, iar undeva, la câteva sute de metri înspre strada principală, niște umani tineri făceau hărmălaie. Noroc că vânticelul răcoros și distanța estompau gălăgia, iar motanul-dragon își putea vedea liniștit de somn.

Deodată, un amestec de mirosuri neplăcute invadă nările pisicului, făcându-l să strâmbe dezgustat din nas. Apoi auzi un foșnet. Se întoarse repede în direcția din care venea sunetul, însă imediat mișună ceva în spatele lui. Făcu o întoarcere completă de 360 de grade, alarmat de niște sunete dubioase, apoi sughiță de spaimă când se văzu înconjurat de o grămadă de mâțe mai mult sau mai puțin jigărite care puseseră ochii pe el. Dintre toate, un mârtan portocaliu care ar fi semănat oarecum cu Zaurel, dacă n-ar fi avut fața străbătută de o rețea complexă de cicatrici și dacă n-ar fi avut o ureche mototolită ca un bilet vechi de tramvai, făcu un pas în față rânjind zeflemitor.

Să vezi ce scandal iese, se gândi Bubu și dădu drumul unui mieunat prelung care i-ar fi trezit din somn și pe umanii chercheliți pe care-i văzuse mai devreme picați cu capetele pe mese. Zaurel avu însă nevoie de vreo trei

astfel de sonerii, pentru că dormea foarte profund și asta era o chestie cu care chiar se mândrea în alte situații.

Acum însă se trezi cheaun, cu urechile strâmbe și mustățile șifonate. I se încurcase blănița și dintre smocuri i se ițea o albăstrea delicată, care-i scotea ochii în evidență. Încercă să înțeleagă ce-i repeta Bubu.

-Dom' Șef! Suntem atacați din toate părțile! zicea mititelul făcând semne disperate către cercul de mâțe în mijlocul cărora se aflau.

-Ce, mă, eș jmecher? Cin' te-a făcut pă tine șăf, a? vorbi cotoiul care părea să fie liderul găștii de infractori. Avea o voce gâjâită, de ziceai că fuma mătase de porumb din copilărie, și ceva agasant în felul în care modula cuvintele. Parcă îi era lehamite să le pronunțe complet.

Zaurel reuși să se dezmeticească până la urmă, își netezi la repezeală blănița și mustățile, apoi analiză situația. În afară de câteva nasuri, al lui și ale câtorva dintre celelalte mâțe, nimic nu era roz. Se asigură că scăpăriciul era la locul lui, apoi, ignorând întrebarea jigăritului, șopti către Bubu:

-Cât mai e până răsare soarele?

-Nu mult, dom' Șef.

-Bine, aprobă demn Zaurel. O să trag de timp cât pot, dar când auzi semnalul meu faci ca șpionul și te duci singur după guvizi.

-Dar, dom' Șef, fără dumneavoastră? zise Bubu înghițind în sec. Nu pot să vă las aici, printre urâții ăștia. Nu-i vedeți cum arată? Sigur au purici!

-Băi, flaușaților, ce tot vorbiți acoloșa? șuieră portocaliul apropiindu-se și mai mult, cu spinarea arcuită și cu coada băț în sus. N-ați auzit că v-a-

ntrebat mandea ceva? Hai, ciripiți mai repede că n-am timp de pierdut, guguștiucilor!

-E un ordin, Bubu! mârâi motanul-dragon printre dinți, apoi își drese vocea și vorbi tare și răspicat. Eu sunt Zaurel, mentolul acestui ucenic aici de față. Îl învăț să fie motan de nădejde. Voi cine sunteți? Zgarda de noapte?

Banda jigăritelor îi întâmpinară cuvintele cu hohote stridente și scârțâituri, dar cel mai tare râse portocaliul, lovindu-se cu lăbuța murdară peste coapsă.

-Fii atent la flaușat ce aere-și dă, mânca-ți-aș! Ce zici tu acolo, blondule? Înveți puradeii la prostii, ai?

Zaurel scrâșni nervos din dinți, dar se abținu. Trebuia să distragă suficient atenția huliganilor până când pescarii aveau să se îndrepte cu bărcile pline cu peștuci spre plajă, ca să-l trimită pe Bubu să negocieze cu ei. În timpul acesta el urma să-i învețe minte pe derbedei să-și mai bată joc de un motan care lua mentolatul foarte în serios.

-Se zice mentor, dom' Șef, zise Bubu la repezeală.

Mă rog. Care lua mentoratul foarte în serios.

-Uite ce-i, dragă, hai să lăsăm bășcălia și să discutăm ca doi motani în toată firea, propuse Zaurel, ignorând cascada de râsete și chițăituri care se revărsă asupra lui. N-avem nicio treabă cu voi. Vrem doar să-i întrebăm ceva pe umanii pescari și după aia plecăm la ale noastre.

-Figuranții ăștia se bagă peste noi, Aurele! mârâi o pisică sfrijită, cu blana în nuanțe turbate de gri și gri murdar, adresându-se portocaliului. Putea să aibă orice rol în gașca aceea pestriță, dar Zaurel se uită cu atenție la ea și pricepu imediat că nu era altceva decât o cutră.

-Vă băgați, băi? Ia ziceți, vreți să faceți șmenuri pe teritoriul nostru? întrebă Aurel fără să-și mai afișeze zâmbetul batjocoritor. Pentru că dacă asta faceți, ați încurcat-o. Io decât vă zic, atât.

-Șmenuri, noi? făcu Zaurel nevinovat. Nici nu știm ce sunt acelea.

-Și pe gras îl mai și cheamă ca pe tine, Aurele, da' cu o literă-n plus. De unde-o are? mai băgă cutra niște strâmbe, privindu-l câș pe motanul-dragon.

-Chiar așa. De unde-ai ciordit zâul, guguștiucule? Să nu-mi zici că l-ai găsit pe stradă că nu te cred.

Zaurel se înfoie nemulțumit de faptul că cineva ar fi putut crede că numele lui adevărat ar fi putut fi, ah, unul atât de ordinar precum Aurel, o prescurtare nedemnă a impunătorului nume de împărat roman, Aurelian. Trebuia să le dea mitocanilor o replică pe măsură.

-Dacă vrei neapărat să știi, am luat zâul de la un supererou pe care-l admir eu foarte mult! A zis că nu se supără, că el poate să-și înlocuiască orice literă a numelui oricând are nevoie. Cam ca atunci când năpârlești.

Jigăritele pufniră incredule.

-Ce supererou cu zî știi tu, flaușatule?

-Cum ce supererou? se miră Zaurel. Zuperman! exclamă triumfător, iar mâțele se uitară cu invidie la el. Numai cutra nu se lăsă impresionată și îl bătu iar la cap pe Aurel să afle ce treabă aveau străinii cu păstrătorii de pești, pescarii pe care gașca lor îi teroriza cu pasiune.

-Vrem să-i întrebăm dacă n-au cumva o găleată plină ochi cu guvizi, răspunse Zaurel printre dinți, știind că nu mai putea să tragă mult de timp. Îi

căută privirile lui Bubu și clipi cu însemnătate. Din fericire, începuse să se crape de ziuă.

-Guvizi, zici, făcu Aurel. Oi vrea să-i cumperi. Ai mălai?

-Mălai?

-Da, da, mălai. Adică bani, aia zic. Că dacă n-ai, e nasol. O să cred că ai venit să manglești ce-i al nostru.

-Deocamdată n-am, recunoscu Zaurel. Nici nu știu cât îmi trebuie, am venit doar să mă interesez. De curiozitate, știi?

-Curiozitatea a omorât pisica, strigă din lateral un mârtan bătrâior care avea un ochi acoperit cu un petic din acela de care poartă pirații chiori.

-I-auzi. E deștept ăsta, constată Aurel. Vedeți voi, intrușilor, aicișa e teritoriul nostru, continuă să vorbească fără să bage de seamă că pisicul negru se tupilase ca *șpionul* printre ciulini, albăstrele și bolovani, apoi ocolise un cort stingher, îndreptându-se către malul mării. O barcă plină cu peștuci urma să acosteze în curând, iar succesul misiunii stătea acum doar în abilitatea lui Bubu de a impresiona până la lacrimi niște inimi tăbăcite de pescari. Aicișa noi punem întrebările și noi facem regulile, iar pescarii ne știu de frică, continuă mârtanul infractor. Pe unul l-am gherăit de i-a dat sângele și mai mulți cotoi din gașcă au făcut pipi în șapca altuia. Dacă vreți o găleată cu guvizi, ne cereți nouă voie mai întâi. Apoi ne dați partea noastră și puteți să plecați cu ce rămâne.

-Dar noi avem nevoie de o găleată plină ochi cu guvizi, nu de niște resturi, protestă Zaurel punând lăbuțele-n șold.

-Ghinion, ce să zic, scuipă portocaliul într-o parte.

-Ești demn de disprețul meu, motan corupt! îi dădu Zaurel sentința.

Atunci se dezlănțui iadul constând în zeci de miorlăituri sinistre, înjurături vulgare și amenințări înfricoșătoare. Colți îngălbeniți se dezveliră peste tot în jurul motanului-dragon, iar câțiva golani începură să-l scuipe. Zaurel se zgribuli puțin, dar nu de frig și nici de frică, ci de emoție. Urma să-și folosească în sfârșit scăpăriciul în bătălie, iar asta îi dădea niște *sfiori* plăcuți pe șira spinării.

Cum stătea țanțoș în mijlocul mâțelor răpciugoase, miji ochii sfidător, fixându-l pe Aurel.

-Voi abate mânia scăpăriciului asupra ta! Teme-te! îl anunță dramatic, aruncând câteva scântei.

Motanul portocaliu se dădu doi pași înapoi, chircindu-se de uimire. Nu mai văzuse până atunci un motan-dragon și nici focul nu-i plăcea în mod deosebit. Lângă el, însă, cutra părea prea puțin impresionată.

-Maaaare brânză, vociferă ea, ce, crezi că n-am mai văzut artificii? Săriți pe el, să-l doborâm!

Numai că jigăritele nu păreau prea dornice s-o asculte și să-și frigă lăbuțele, preferând să se-nvârtă în jurul motanului-dragon și să-și smucească trupurile costelive într-un dans mai degrabă sinistru decât amenințător. Zaurel rânjea colții strălucitori, parcă făcându-le în ciudă cu dantura lui perfectă, și le ținea în priză scăpărând la intervale scurte câte un jet de flăcărui. Mâțele se uitau la scăpărici ca hipnotizate.

Niciuna nu observase că Bubu nu mai era acolo. Erau prea ocupate să țină piept mâniei dezlănțuite a motanului-dragon, care pe lângă faptul că-și

înteţise tirul scăpăriciului şi proiecta în jur un jet continuu de foc, începuse să şi râdă ca un apucat. Era, într-adevăr, un maestru al intimidării.

Capitolul 13

În care Bubu se luptă cungfu

În timpul acesta, Bubu pândea după un castel de nisip, așteptând ca cei doi pescari să tragă barca la mal. Nu era un frig din acela de-ți îngheață sângele-n vine, dar cu toate acestea, micul ghemotoc de blăniță tremura. Era foarte emoționat pentru că rezultatul misiunii atârna acum pe umerii lui sfrijiți, și-n plus, se temea pentru soarta motanului-dragon, pe care-l lăsase să se bată cu haita de mâțe infractoare. Sigur o să izbândească dom' Șef, doar e cel mai tare din parcare, încercă Bubu să se îmbărbăteze singur.

De-acolo de unde-și stabilise postul de observație, pisicul îi vedea destul de bine pe umani. Erau doi. Un tinerel cu față de fraier care vâslea și un bătrân gânditor care se uita lung în zare. Bubu își concentră atenția pe tinerel, plănuind să-l impresioneze cu ochișorii lui pe care-i putea înlăcrima la comandă, și se furișă cutezător până la picioarele lui când acesta se dădu jos din barcă. Tinerelul fu cât pe-aci să-l calce pe codiță în timp ce trăgea parâma groasă din sârmă împletită.

-Heeeeei, mititelule, ce-i cu tine aici? șopti umanul atent să nu-i dea de bănuit bătrânului. Ai venit după peștișori? Nu știi că, dacă te vede tata, o-ncasezi?

-Mă scuzați, domnule uman, susură Bubu umezindu-și nasul, n-am vrut să vă deranjez, dar îmi trebuie niște ajutor.

Tinerelul râse înduioșat și-i mângâie căpșorul, aruncând ocheade către bătrân.

-La ce-ți trebuie ție ajutor, hm?

-Știți, am nevoie de o găleată plină ochi cu guvizi. E musai. Îmi dați? clipi Bubu mutându-se de pe o lăbuță pe alta.

-O găleată plină ochi? zise tinerelul surprins. Nu-i cam mult pentru un micuț ca tine?

Pisicul oftă atât de dezamăgit încât parcă se-nmuiară și scoicile din jur.

-Bine, bine, așteaptă aici și văd eu ce pot să fac, îl liniști tinerelul, frământându-și mintea ca să găsească o metodă să sustragă de sub ochii lui taică-su o găleată întreagă cu guvizi. Nu era tocmai imposibil, doar avuseseră noroc în dimineața asta și găsiseră năvoadele mai încărcate ca niciodată. Probabil că nici nu și-ar fi dat seama că lipsesc niște guvizi cu ochi bulbucați dintre toți calcanii, chefalii și sturionii care colcăiau în barcă. Dar era prea târziu. Bătrânul văzuse pisoiul și, de unde abia se mai ținea pe picioare de la atâta melancolie câtă părea să-l fi chinuit până atunci, deodată se îndreptă de spate și se răsti cu o voce solzoasă la fiu-său.

-Ce caută japița asta lângă peștele meu?

-E doar un pisoi, tată. I-un ghindoc, nu vezi?

-E mână-n mână cu gașca aia de derbedei puricoși care-mi fură cei mai grași pești, crezi că nu știu? Zât de-aici! bătu din picioare moșul, atât de tare că lui Bubu îi sări inima din piept și încremeni, nefiind în stare să facă nici măcar un pas.

-Nu e cu ăia, îți zic eu. Uită-te la el ce pufos e. Are blănița lucioasă, pare curățel și e foarte politicos, insistă tinerelul, însă bătrânul pescar nu avea nici timp și nici chef să facă pe binefăcătorul unui pisoi. Ba din contră.

Profitând de nemișcarea lui Bubu, își flexă un picior și, luându-și avânt, îi dădu un șut atât de puternic încât bietul pisoi icni înăbușit și zbură câțiva metri prin aer înainte să cadă-ntr-o groapă care se nimerise p-acolo.

Știu, știu. Vă gândiți că pescarul ar merita să fie și el luat la șuturi de o creatură de douăzeci de ori mai mare decât el. Și așa ar fi drept, dar câți elefanți ați văzut voi în ultima vreme pe plaja din Vama Veche? Nu prea mulți, așa-i? Bietul Bubu nu se putea baza pe răzbunarea vreunei creaturi uriașe rătăcite pe-acolo, și-n plus, era destul de zdruncinat de pe urma loviturii. Stătea cuminte pe fundul gropii și încerca să-și stăpânească lacrimile. Erau mai mult lacrimi de ciudă decât de durere. De ciudă că l-a dezamăgit pe Zaurel. Dom' Șef avusese încredere în el și el i-o înșelase. Pisoiul își mușcă de nervi vârful codiței și încercă să se gândească la ce ar trebui să facă totuși în continuare. Umanii nu păreau să-i mai acorde atenție, nici măcar tinerelul care-i luase apărarea nu veni să vadă ce-i cu el. Adevărul e că în groapa aceea Bubu era ascuns bine de tot. Nimeni nu putea să-l găsească, doar dacă nu-l căuta cumva intenționat.

-Bubu! Ce tot faci acolo? se auzi deodată vocea motanului-dragon. Bubu privi în sus și văzu cu surprindere și ușurare doi ochi pătrunzători și un breton cam nepieptănat, dar fabulos, chiar și așa.

-Dom' Șef! Cum m-ați găsit?

-Cum adică? Te-am căutat, bineînțeles. Unde-s guvizii?

-I-au luat pescarii ăia doi. Era cât pe-aci să fac rost de o găleată plină ochi, dar ăl bătrân mi-a dat cu șutul în fund.

-Ce-a făcuuuuut? șuieră Zaurel plin de revoltă. Nimeni nu avea voie să se ia de micul Bubu atâta vreme cât se afla sub mentolatul, pardon,

mentoratul lui. Și cu atât mai puțin să-i dea cu șutul în fund. Suie-te, Bubule, zise el coborându-și codița în groapă, că acușica le-arăt eu lor.

După ce l-a scos pe Bubu de-acolo, motanul-dragon și-a suflecat lăbuțele, hotărât să facă dreptate și să-i învețe minte pe pescari, așa cum le învățase minte și pe mâțele jigărite.

-Ce-ați făcut cu puricoasele, dom' Șef?

-Ce să fac, Bubu, le-am scos corupția din cap cu scăpăriciul.

-Și le-ați lăsat acolo?

-Ei, s-au dus care încotro. Le-am zis că dacă le mai prind pe-aici, le pârlesc mustățile. Și pe cutra aia gri care m-a făcut gras, o știi...

-Nesuferita?

-Aia. Am mușcat-o de ureche.

-Aoleu!

-Mhm. Cam zgârcioasă, plescăi Zaurel. Dar să nu mai pierdem timpul. Unde-s pescarii?

-Cred că au intrat în baraca aia, dom' Șef, arătă Bubu către o cutie înaltă și îngustă făcută din scânduri.

-Perfect, acum e momentul perfect ca să stăm puțin de vorbă cu acești guvizi, zise motanul-dragon și o zbughi mârâind către barcă, cu Bubu după el. Imediat începu să-i organizeze.

-Băi, peștuci! Fiți atenți la mine aici! Care dintre voi e guvid, să ridice o aripioară.

O grămadă de pești ridicară aripioarele, iar Zaurel deschise gura și făcu „Îîîîuuu”. Nu știa că guvizii sunt așa de urâți, lunguieți, cu capul umflat și buzele răsfrânte. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și obișnuiască privirea cu imaginea lor.

-Ptiu, să nu vă recunosc, arză-v-aș cu scăpăriciul. Arătați mai bine cu coriandru. Bun. Am venit să vă duc în Raznastan. Acolo e o mare nouă, proaspătă și albastră ca ochișorii mei. Are de toate, ca marea asta din care veniți voi, dar și ceva în plus: zilnic înoată o zeiță în ea.

-Oooooooo! făcură guvizii în cor. Nu mai auziseră de zeițe până atunci. Doar unul dintre ei nu se miră defel auzind cuvintele motanului-dragon.

-Și ce soartă o să avem acolo, creatură de uscat?

-Cum adică? întrebă Zaurel puțin derutat.

-Adică o să ne perpeliți la cuptor sau o să ne prăjiți și-o să ne tăvăliți în mujdei?

-Nu, cum să facem așa ceva? Tocmai am zis că o să locuiți în marea cea nouă, ce nu pricepi? îl cam repezi Zaurel pe guvid. Nu aveau prea mult timp de discuții, pentru că pescarii se puteau întoarce la barcă în orice moment. Bubule, ține de șase!

-Țin, dom’ Șef! zise Bubu înfigând mai bine lăbuțele-n nisip.

-Nu-l credeți, frați guvizi! strigă peștele turbulent. Vrea să ne păcălească și să ne ducă printre străini. Mai bine rămânem aici, unde ne-am născut. Măcar să ne mănânce tot ai noștri.

Zaurel se plesni singur cu lăbuța peste ochi. *Ce tontălău*, își spuse, *eu vreau să-l salvez și pe el îl apucă papiotismul*. Vru să-l certe că dezinformează, dar nu mai apucă.

-ȘASE, DOM' ȘEF! îi răcni Bubu în ureche, în timp ce pescarul bătrân, ieșind din baracă să-și arunce chiștocul, își pironi privirea răutăcioasă pe cele două pisici.

-Iar ați venit la peștii mei? Las' că vă arăt eu vouă, împielițatelor!

Și moșul începu să alerge înspre Bubu și Zaurel dând din mâini ca un apucat. Motanul-dragon își pregăti din nou scăpăriciul ca să înfrunte urgia, dar Bubu îl opri spunându-i astfel:

-Dom' Șef, mai devreme v-am lăsat să vă luptați singur cu urâtele alea în timp ce eu trebuia să-mi fac datoria și să înhaț guvizii, dar am dat greș. Acum suntem iar în bucluc, și numai din cauza mea.

-Ce vorbești, Bubu...

-Lăsați-mă să termin, dom' Șef! Mereu mă întrerupeți. E rândul meu să mă lupt. O să-l bat pe pescarul ăsta isteric de-o să-i sune apa-n cap! Îi sunt dator cu cel puțin un șut în fund.

Zaurel se uită lung la Bubu, bine, nu atât de lung cât s-ar fi uitat dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, dar suficient cât să-și dea seama că vorbește serios. Bătrânul pescar ajunsese la nici doi pași de ei, când pisoiul se ridică deodată pe labele din spate.

Sunt pregătit, își spuse Bubu și, întinzând lăbuța stângă spre pescar, cu pernuțele în sus, făcu un gest ca o chemare la luptă. *Sunt un luptător cu gheruțe de oțel și nervi de plastic, ba nu, nu de plastic, de plastilină. Platină. Platină era, sigur. Am nervi de platină.*

-Iiiiiiiaaaaaaa!

Strigătul de luptă al pisoiului aproape că-i sparse timpanul lui Zaurel. Pescarul se feri exact la timp de o lovitură dureroasă în gât, trăgându-se într-o parte, în timp ce Bubu zbura prin aer ca un liliac. Ateriză pe nisip cu toate cele patru labe deodată și se făcu ghem, încordându-se ca un arc.

-„Tigrutul dintre Zambile Miaună la Lună”, strigă împingându-se cu toată forța în labele din spate. Bubu țâșni pur și simplu în aer și ateriză pe fața pescarului care chirăi cuprins de panică. Se scutură înnebunit și reuși cu greu să desprindă gheruțele din pielea capului.

-Parcă scăpasem de tine, pușlama blănoasă ce ești! sudui bătrânul ștergându-și înciudat sângele de pe frunte.

-Aiurea, moșule! Fii atent că vine „Ghemotocul de Blană”! anunță Bubu și începu să icnească până când elimină cu forță un ditamai ghemul de blăniță, scuipându-l drept în obrazul pescarului furibund.

-Incredibil, murmură motanul-dragon, privind scena cu o mândrie puțin invidioasă. Bineînțeles că și el știa cungfu, dar nu-i trecuse prin cap să dea niște denumiri așa de impresionante loviturilor. Nu-i nimic, urma să se ocupe de trebușoara asta cât de curând. Între timp, ieșise și fiul pescarului din baracă și amândoi urmăreau bătălia umăr la umăr. Știu că există o mare diferență de înălțime între cei doi și vă întrebați cum de are sens expresia în acest caz, dar are, dacă cel mai înalt îl ia în brațe pe cel mai scund.

Ei, v-ați gândit la asta?

Mă rog. Bătălia mai continuă o vreme. Bubu își demonstră măiestria în artele marțiale cu o serie de alte lovituri năucitoare: „Sfârleaza Ucigașă”, „Atacul Panteruței Negre de Supărare” și „Tumba Letală” îl amețiră și

obosiră nespus pe bătrânul pescar. Gâfâia de abia mai puteai înțelege ce spune, dar asta nu-l împiedica să fie în continuare rău cu Bubu și să-l facă în toate felurile, oricât de ridicole ar fi fost.

-Porcule!

-Dă-i o fatală, Bubu, că nu se-nvață minte! îl încurajă motanul-dragon, iar Bubu trase adânc aer în piept, aruncă o privire scurtă către idolul său, apoi pregăti lovitura finală.

-Sunt pregătit! tună pisoiul așezându-se în poziția „Broscuței Nepupate”. Pescarul continuă să se îndrepte amenințător spre el, dar Bubu imediat făcu în spate „Saltul Dragonului Roșu” și îi așteptă atacul în „Maimuța Crăcănată”. Când bătrânul ajunse atât de aproape de el încât pisoiul îi putea număra firele de păr din nas, Bubu făcu „Săritura Fluturașului cu Aripioare de Rezervă”, obligând dușmanul să se țină după el direct în groapa unde-l aruncase mai devreme. Și acum, „Șpițul Leopardului”! își anunță pisicul mișcarea finală, în timp ce se sprijini bine în lăbuțele din față și zvâcni cu putere din cele din spate, proiectându-le direct în fundul bătrânului pescar care se clătina pe marginea gropii.

-Victorie! aclamă Zaurel sărind voios din brațele tinerelului. Bubu, dă-mi voie să te felicit. Ai avut parte de-un mento...

-Cu rî, dom’ Șef.

-De-un mentor senzațional. Ai ajuns într-adevăr un motan de nădejde și l-ai bătut pe nenea ăsta de-o să te țină minte toată viața. Vino să te pup! ordonă motanul-dragon lipăind de două ori fruntea lui Bubu, care abia se mai ținea pe lăbuțe de obosit și emoționat ce era.

Înainte să-l ajute pe bătrânul pescar să iasă din groapă, deși făcea o gălăgie teribilă înjurând de mama focului pe toată lumea, tinerelul le pregăti o surpriză celor doi și le puse în față o găleată plină ochi cu guvizi.

-Pentru noi? întrebară uimiți cei doi motani, deși era evident că meritau găleata aia cu vârf și îndesat.

Bine, nu e ca și cum făcuseră ceva cu adevărat eroic, cum ar fi, de exemplu, să salveze localnicii de vreun rechin înfometat sau să descopere un leac pentru cine știe ce boleșniță. Bătuseră măr o gașcă de pisici jigărite și un pescar bătrân, dar uneori nu e neapărat important ce faci, ci cum faci și mai ales cât de bine știi să folosești scăpăriciul sau să-i dai unui pescar bătrân un cungfu de să te țină minte.

Mă rog, nu contează. Important e că eroii noștri au pus în sfârșit lăbuțele pe găleata plină ochi cu guvizi.

-Ei, cred că ne-am cam făcut treaba pe-aici, zise Zaurel mulțumit. E vremea să plecăm acasă, în Raznastan.

-Așa este, dom' Șef! aprobă Bubu bucuros că se făcuse în sfârșit util și că fusese lăudat și pupat pe frunte.

-Păi, stai așa, Bubu, că acum ești motan mare. Nu mai trebuie să-mi spui dom' Șef. Zi-mi simplu, Șefu'!

Și lui Bubu mai că nu-i dădură lacrimile de bucurie auzind asta.

Capitolul 14

În care Zaurel și Bubu se întorc victorioși în Raznastan

Acasă, în Raznastan, Confuzeea tocmai bea niște cacao cu lapte și se bronza lângă marea ei cea nouă când eroii noștri trecură prin portal cu guvizi cu tot.

-Vai, ce bine-mi pare c-ați încheiat cu succes și misiunea asta! îi felicită ea bifând ceva în carnețelul cu reușite. Zaurel, încă două și primești un cadou surpriză!

-A fost o nimica toată, zise motanul-dragon lustruindu-și gheruțele.

-Confuzeea, Confuzeea, țopăi Bubu entuziasmat pe lângă ea, am ajuns motan de nădejde! Așa a zis Șefu'!

-Ei, nu mai spune! Înseamnă că nu peste mult timp îl vei întrece în îndrăzneală și vitejie pe Zaurel.

-Ce să facă? Auzi, Confuzeeo, ai noroc că mi-ești zeiță și că-mi dai conservă de trei ori pe zi, că altfel îți arătam eu ție. Nu știi că eu sunt de neîntrecut? bombăni motanul-dragon.

După aia Zaurel se apucă să numere guvizii și din ce-i număra mai tare, din aia se uita mai urât la ei, că nu-i ieșea calculul.

-Nu vă mai fâțâiți atâta că vă bat! se mânie motanul-dragon și toți peștișorii încremeniră în poziție de drepți. Toți, mai puțin unul, și anume

turbulentul pe care-l apucase criza de papiotism în momentele cumplite dinaintea bătăliei cu pescarul. Hei, tu, bulbucatule! Ține-ți aripioarele pe lângă corp, că cine știe ce li se poate întâmpla!

-Fă-ră vio-lență! Fă-ră vio-lență! începu guvidul să scandeze, încercând să-și convingă semenii să i se alăture. Din fericire, nimeni nu-l băgă în seamă, nici măcar când strigă „Jos blănosul!”, suflând după aceea într-o vuvuzelă încropită pe loc dintr-un melcișor.

-Aha, carevasăzică ești un agitator! Ia arată-mi pașaportul, pește! îl somă Zaurel.

-Pașaport? N-am pașaport.

-Atunci înseamnă că ai trecut ilegal granița și trebuie să te bag la mititica, concluzionă motanul-dragon, bătând cu gheruța într-un bol de sticlă pe care desenase la repezeală cu carioca niște gratii.

-Cum să trec ilegal eu, care nici nu voiam să plec?!

-Tu nu te contrazice cu mine, c-ai s-o pățești urât! Trebuia să ai pașaport și basta! Nu vezi în ce vremuri trăim?

-Ăsta-i un abuz! strigă guvidul și, nemaiașteptând să vadă ce părere are Zaurel despre acuzația lui, zvâcni de două ori din coadă și țâșni afară din găleată. Din fericire, marea era aproape. Se zvârcoli o vreme în nisip, apoi dispăru în apă, lăsându-l pe motanul-dragon cu gura căscată.

N-a stat mult așa, că zeița l-a întrebat ce se tot câcâie atâta și i-a zis să verse mai repede guvizii în mare. Zaurel s-a conformat îmbufnat, apoi a aruncat găleata cât colo și n-a mai băgat pe nimeni în seamă, nici măcar pe Bubu. S-a dus pur și simplu să se culce.

S-a trezit pe la patru dimineața cu planul gata făcut. După câteva minute, Bubu a deschis un ochi și i s-a părut că-l vede pe motanul-dragon plecând spre mare, încălțat cu niște cizme de cauciuc și cu un băț pe umăr.

-Șefu'? Ce s-a întâmplat?

-Nimic, Bubu, culcă-te la loc.

Și Bubu, pentru că era mic și obosit, a făcut așa cum i-a zis șeful și s-a culcat la loc. Abia peste câteva ore, ieșind la o plimbărică după micul dejun și văzându-l pe Zaurel pe malul mării, așezat pe un scăunel pliant, înmuind în apă o undiță făcută dintr-o crenguță și-o ațică, a înțeles mai multe. De fapt, a crezut că înțelege, dar tot a trebuit să ceară niște lămuriri.

-Șefu'?

Zaurel mârâi supărat.

-Ăăă, mi se pare mie sau dumneavoastră pescuiți?

Zaurel mârâi la fel de supărat.

-Haideți, Șefu', cum să faceți așa ceva? După cât ne-am chinuit să aducem găleata cu guvizi, acum îi pescuiți?

-Nu-i pescuiesc pe toți, Bubu. Numai c-un guvid am treabă.

-Cu care, Șefu'?

-Cu ăla care m-a contestat.

Abia atunci a priceput Bubu care era buba. Îi părea rău pentru amărâtul ăla de guvid, dar n-avea cum să-l ajute, pentru că Zaurel nu era doar un motan-dragon, ci și un motan incontestabil. Oftă din toți rărunchii și se așeză cuminte lângă șefu-său, așteptând să muște peștele.

Vă-ntrebați dacă Zaurel a prins până la urmă guvidul și dacă da, cum l-a mâncat: cu coriandru sau fără coriandru, nu-i așa? Ei bine, de prins să știți că l-a prins, dar de mâncat nu l-a mâncat. L-a băgat la mititica și, de fiecare dată când Zaurel simțea că-ncepe să-l apese iar deprimarea, se ducea la guvid și-i bătea cu gheruța-n bol.

-Vai, motane, ce față deprimată ai! îi zicea peștele.

-Primată-i mă-ta! răspundea Zaurel și uite-așa începea scandalul.

SFÂRȘIT

Despre autoare

Cristina Frîncu a câștigat în 2015 concursul de debut „Adenium Start'' cu romanul „Vrum-Vrum'', cel mai probabil datorită personajului Eris Discordia, o pisică vorbitoare și rârâită pe deasupra. Autoarea locuiește în București cu o muză bărboasă, dar din când în când dă o fugă la părinții ei, ca să le borfăie cele patru mâțe. Se consideră o introvertită sadea, citește mult și vorbește puțin.

facebook.com/rockozaur
rockozaur.com

Observații

[←1]

Raznastan este o lume bizară în care se poate întâmpla orice și în care locuitorii își poartă uneori chiloții pe cap.

[←2]

Conform unui sistem alternativ de notare a lumilor în funcție de conținutul de Zaurei al acestora, Raznastanul mai este cunoscut și ca „Singura lume cu Zaurel”. Celelalte lumi sunt numite, în ordine, astfel: „Prima lume fără Zaurel”, „A doua lume fără Zaurel” și tot așa.

[←3]

Fața serioasă a lui Zaurel, la fel ca fața serioasă a oricărei pisici, este compusă dintr-un nas sobru, o pereche de urechi drepte și două duzini de mustăți înfipte agresiv în aer, sugerând atât tărie de caracter, cât și importanța de a face întotdeauna orice-i cășună.

[←4]

În Raznastan mâncarea e emancipată și își alege singură mâncătorul. În restaurantele raznastaneze pizza, lasagna sau ostropelul zboară de colo colo, aterizând fie în farfurie, fie în cap, dacă nu reușești să le prinzi la timp.

[←5]

Întâmplător, fetița știe că zmeiele sunt de jucărie, iar zmeii sunt din povești. Pisicile nu știu. Dar ele sunt pufoase și asta e mult mai important.

[←6]

Ani întregi am crezut că tulupul e o chestie, dar m-am înșelat. Figura de patinaj artistic se numește de fapt „triplu toe loop”.

[←7]

Asta nu are nicio legătură cu greutatea lui Zaurel. Este evident că oricine nu știe să înoate și nici nu poartă colac, se duce la fund ca o ghiulea.

[←8]

De ce avea barmanul la îndemână bobițe uscate cu gust de somon? D-aia. Așa îi plăcea lui, să fie mereu pregătit pentru situații cu pisici. Nu se știe când ți se așază una cu poponețul pe bar și cere să fie servită.

[←9]

Adică să le tragă o eronată, în limbaj de specialitate.